

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁS SZAKSZERVEZET LAPJA

XLII. ÉVFOLYAM, 5. SZÁM • 1998. MÁJUS

Ünnepélyes keretek között adták április 30.-án át az 1998. évi MSZOSZ díjakat és érdemérmeket Balatonfüreden. A kitüntetéseket Sándor László, az MSZOSZ elnöke adta át Mundruczó Kornél-nak, a PSZ elnökének és Udvarhelyi Andrásnak, a Postás Dolgozó felelős szerkesztőjének. MSZOSZ-díjasok a 2. oldalon.

MI VAGYUNK A LEGJOBBAK

Értékrend, érdekvédelem, szakszervezet

Ez volt a címe annak a *vitafórum-nak*, amelyre április 23-án került sor a Postás Szakszervezet színháztermében. A bevezető előadást Kárpáti Sándor, a Postás Dolgozó újságírója tartotta. A tanácskozást Mundruczó Kornél, a Postás Szakszervezet elnöke nyitotta meg és vezette. Részt vett a fórumon és felszólalt Sándor László, az MSZOSZ elnöke is. A színvonalas és tanulságos eszmecsere élénk érdeklődést és nagy aktivitást váltott ki a jelenlévő elnökségi- és választmányi tagokból, a területi titkárokból, a szakszervezeti aktivistákból és tisztségviselőkből. Az igényes szellemi tréning sok gondolatot és ötletet adott a gyakorlati szakszervezeti munkához.

A bevezető előadás szövegét – némi rövidítéssel – lapunk 8-9. oldalán közöljük.

MEDVECZKY ILONA HUNGARY

A jó postások fejből tudják a területükön élő hírességek címét. Maga a Magyar Posta pedig képes úgy működni, mint egy országos méretű lexikon: ha a levél borítékján legalább a címzett neve pontosan szerepel, jó esély van arra, hogy a feladó sorai célba érkezzek. Medveczky Ilona, a revü máig fényesen ragyogó csillaga azok közé a címzettek közé tartozik, akikhez mindig duzzadó táskával érkezett a kézbesítő.

– Meg tudná mondani, hogy hány levelet kapott az elmúlt évtizedben?

– Képtelen lennék rá, annak ellenére, hogy majdnem minden levelet megőriztem amit nekem írtak. De nem csak megőriztem a hozzám címezett sorokat, kivétel nélkül választoltam is rájuk.

– Mindegyikre?

– Igen. Nagyon komolyan vettem azt, hogy ha valaki ír nekem, az választ érdemel a levélre. Volt néhány rajongóm, aki alaposan vissza is élt a lelkiismeretességgemmel: nem tudom, ők mit csináltak a válaszaikkal, de amit ők írtak, azt ma is őrzöm.

– Sok szerelmes levelet kapott?

– Rengeteget. Az ország minden részéből kaptam ilyeneket, de külföldről is sokan ajánlottak azonnal házasságot, fele királlyágot...

– Köztudott, hogy sokáig egy igazi herceg felesége volt.

– De nem levelezés útján ismerkedtem meg a férjemmel. A levél olyan, mint egy-egy láb-jegyzet. Utal ugyan a levélíró egyéniségére, de nem helyettesítheti a személyes ismeretséget.

– Mi a véleménye a Magyar Postáról?

– A világ egyik legjobbjának tartom. Nagyon sok olyan levelet kaptam, amelynek borítékjára csak a nevem volt ráírva. Tucat száma- ra őrzök olyan külföldről érkezett küldeményeket, amelyeken csak ez olvasható: *Medveczky Ilona, Hungary*. Azt hiszem, a magyar postások szívvel-lélekkel végzik a munkájukat, és lelkiismereti kérdést csinálnak abból, hogy a feladott levelek elérjék a címzettjüket. A mai viszonyok között ugyan kissé érthetetlennek tűnik a fogalom, de azt hiszem postásnak lenni ma is hivatást jelent. A hivatás: kevés pénzért, olyan méltatlan körülmények ellenére végzett magas színvonalú, megbízható munkát jelent a számomra. A postásokat

nem veti fel a pénz, teljesítményük mégsem a bérezésük színvonalához igazodik. Magatartásuk manapság korszerűtlennek számít, ám reményt nyújt arra, hogy *nem romlott el végképp a világ*. Ma minden arról szól, hogy az ember értékét a pénz határozza meg. Az én havi nyugdíjam nem éri el a tízennégyezer forintot. Ennyit érne az életem...? Dehogy! A nyugdíjam alapján és is korszerűtlen embernek számítok, akárcsak a levélhordók. Egyikünknek sincs mit szégyenkeznünk ezen. Azoknak volna okuk a pironkodásra, akik ilyen arányt állítottak fel a minőségi munka és annak bére között. De ők valószínűleg nem olvassák a Postás Dolgozót.

– Mostanában ritkán látbatjuk szerepelni.

– Az aktív táncról visszavonultam. Az elmúlt években egy saját iskola megteremtésén fáradoztam, de terveimet egy szélhámós időlegesen keresztülhúzta. Gyakran kapok meghívásokat, de érzem, hogy ahová hívnak, oda csak koronaékszernek keltek. Nagyon fáj, hogy hazámban így kell eltemetnem magamban mindazt, amit tudok, de hiszem, hogy ez nem tarthat örökké. Bizom abban, hogy egyszer a javamra is változhatnak körülmények – no meg a lelkiismeretes, jó postások javára.

Fábián L. Gyula

Fotó: Kerepesi Andrea és Németh Szabolcs

A LEGFŐBB ÉRTÉK: A SZOLIDARITÁS

Sokak szerint a világ reménytelenül elveszett, mert kiveszett a szolidaritás, az együttérzés az emberektől. Fordított értékrend uralkodik. Az igaz hogy ez nem a lehető világok legjobbika, hogy a nagy főhalmazosi lázban egymást tapossák az emberek, harcolnak a fennmaradásért. Az is igaz: a helyzet rossz, de nem reménytelen. Nem reménytelen, mert nem lehet igaz, hogy teljesen kiveszett az együttérzés, a segítőkészség az emberekből. Ezt bizonyítja Szlucska Sándorné paksi-kömlődi kézbesítő esete is, akinek férje felgyújtotta a házat.

1998. március 14-én férje, akitől elvált, baltával szétverte a családi ház bútorait, majd a gyerekszoba közepére hordta a hosszú évek nehéz munkájával megkeresett értékeket és felgyújtotta. A ház teljesen kiégett, az asszony a szó szoros értelmében utcára került és hajléktalan lett volna, ha nem siet segítségére a Postás Szakszervezet, a kollégái, a szomszédai és ismeretlenek az ország távoli vidékeiről. Ez utóbbiak a Kriminális című műsorból tudták meg, hogy az asszonynak szüksége van segítségre és nemcsak sajnálkoztak, hanem cselekedtek. Ez az ügy nemcsak arról szól, hogy egy alkoholista hogyan teszi tönkre önmaga és családja életét, hanem elsősorban arról, még nem veszett ki belőlünk az emberség, nem olyan reménytelen a helyzet.

Folytatás a 7. oldalon.

Ünnepélyes keretek között adták át az 1998. évi MSZOSZ díjakat és érdemermeket Balatonfüreden. A kitüntéseket Sándor László, az MSZOSZ elnöke adta át.

AZ 1998. ÉVI MSZOSZ-DÍJ

kitüntetettjeinek névsora

1. **Nógrádi Tóth Erzsébet**, újságíró – Népszabadság
2. **Lengyel János**, újságíró, a Somogyi Hírlap főszerkesztő-helyettese
3. **Kovács Zoltán**, újságíró, a MR Rt. Körzeti és Nemzetiségi Szerkesztőségének a vezetője, Pécs
4. **POSTÁS DOLGOZÓ c. újság szerkesztősége** (Főszerkesztő: **Udvarhelyi András**)
5. **Dr. Balogh Sándor**, történész
6. **Dr. Varga Péter Pál**, orvosprofesszor
7. **Simor András**, költő, műfordító
8. **Pálos Zsuzsa**, színművésznő
9. **Mácsai Pál**, színművész
10. **Soproni Petőfi Színház társulata** (Igazgató: **Mikó István**)
11. **Orlóczy Béla**, artistaművész
12. **Szekszárdi Bartina Néptáncgyűttes** (Vezetője: **Matókné Kapási Júlia**)
13. **Sztevanovity Zorán**, előadóművész, zeneszerző
14. **Dargay Attila**, rajzfilmművész, rendező
15. **Kupi Ferenc**, szalmafonó-népművész (Sorkifalud, Vas megye)
16. **Diósgyőri Vasas Képzőművészeti Kör** (Vezetője: **Papp László**, festőművész)
17. **Tatabányai Bányász Képzőművészeti Kör** (Vezetője: **Krajcsirovits Henrik**, festőművész)
18. **Csatlós Ferenc**, a Mecseki Bányász Kulturális Szövetség ügyvezető elnöke
19. **Bilek István**, nemzetközi sakknagymester, tizenegyszeres olimpikon, újságíró
20. **Pedagógiai Szolgáltató Intézet Bázis Tankönyvtár** (Könyvtárvezető: **Kalydy Istvánné**), Budapest
21. **Szabolcsi Koncert Fúvószenekar és Majorette Csoport** (Vezetője: **Rosta Sándor**, karnagy, trombitaművész), Nyíregyháza
22. **KASZ Bartók Béla Kamara Kórusa** (Vezetője: **Király Miklós** – karnagy), Budapest

AZ 1998. ÉVI MSZOSZ ÉRDEMÉREM

kitüntetettjeinek névsora

1. **Doszpoth Dezsőné**, Vasas Szakszervezeti Szövetség gazdasági-pénzügyi osztályvezetője, az MSZOSZ GEB tagja, Budapest
2. **Polgár József**, alapszervezeti titkár, a MÁV Rt. Pályagazdálkodási Intézőbizottság titkár-helyettese, Veszprém
3. **Fábián Károly**, a **balassagyarmati posta vezetőhelyettese, körzeti szakszervezeti titkár, Balassagyarmat**
4. **Ekler Mihályné**, a KERAVILL Rt. szakszervezeti titkára, Budapest
5. **Ecsédi Károlyné**, a Ruházatipari Dolgozók Szakszervezete titkára, az MSZOSZ Női Választmányának alelnöke, Budapest
6. **Liszicza Istvánné**, a HUNGAVIS Budafoki Kft. szakszervezeti titkára, a Baromfiipari Dolgozók Szakszervezetének elnöke, Budapest
7. **Muzsai László**, az Építőipari Dolgozók Szakszervezetének Szövetsége megyei titkára, az ÉDSZSZ alelnöke, Győr
8. **Buku Imre**, a Bánya- és Energiaipari Dolgozói Szövetségi Tanácsának és Elnökségének tagja, a BDSZ Nyugdíjas tagozatának elnöke, Miskolc
9. **Dr. Zsiga Imre**, a Honvédségi Dolgozók Szakszervezete titkára, Budapest
10. **Solymos Gáborné**, a MEDOSZ Szövetség Pest-Budapest-Nógrád Megyei Területi Választmányának elnöke, Cegléd
11. **Dow Peer**, HISTADRUT Közép-Kelet Európai Iroda Nemzetközi részlegének vezetője
12. **Hans Beck**, Európai Bizottság Budapesti Delegációjának volt vezetője, nyugalmazott nagykövet.

HÍREK

1998. április 20-án Szociáldemokrata értékrend és a szakszervezetek címmel konferenciát tartottak az MSZOSZ Dózsa György úti székházában. A tanácskozáson előadást tartott Lux Judit az MSZOSZ Kutatóintézetének munkatársa, Földes György a Politikatörténeti Intézet igazgatója, Vitányi Iván, az MSZP szociáldemokrata frakciójának vezetője, dr. Wiener György az MSZP képviselője, Sándor László, az MSZOSZ elnöke.

1998. április 21-én Körösty Jánosné, a BUVI titkára és Lukács Ildikó, a BUVI Üzemi Tanácsának titkára felkereste a Salgótarján 1-es, a Pásztó 1-es, és a Pásztói Tanpostát, valamint a Cserhátszentiváni postamesterséget. A két tisztségviselő a dolgozók hangulatáról és gondjairól informálódott.

1998. április 22-én tanácskozást tartott Szilvásváradon a Postás Szakszervezet Szállítási Üzemek és Postautó Kft-k Országos Szakmai Tagozata. A vitaindítót Váradi József tagozatvezető tartotta. Az ülésen megjelent Máté Mária, a Posta Rt. vezérigazgató-helyettese, Fejes György, Mundruczó Kornél, a Postás Szakszervezet elnöke és Sztahura Lászlóné, a Miskolci TSZB titkára. A vitán valamennyi szállítási üzem és a Postautó Kft. is képviseltette magát.

1998. április 23-án a Postás Szakszervezet Cházár András utcai központjában vitadélután tartottak, amelyen megjelent Sándor László az MSZOSZ elnöke is. A bevezető előadást az értékrendről Kárpáti Sándor MSZOSZ-díjas újságíró tartotta. Az előadást vita követte.

– Szerencsés ember vagy?
– Igen. Úgy érzem, hogy pályafutásom kezdetétől kísér a szerencse.
– Gondolom, többnyire Te irányítottad a szerencséd.
– Igen, igyekeztem elébe menni a dolgoknak és mindig becsületes munkát végezni. Talán ez is hozzájárult, hogy kollégáim szerettek, tiszteltek.
– Tehát Te mindig igyekeztél jó gyerek lenni?
– Erre tanítottak otthon. Apám útor volt, becsületes parasztyerek. Nyolcgyerekes családból származott. Tudta mi a szegénység, és hogy a világon semmit sem adnak ingyen. Édesanyám háztartásbeli volt. Vidéken laktunk és reggeltől estig dolgoztak. Én ezt láttam, ebben neveltek. Mindig úgy éreztem, ha becsületes vagyok, akkor a környezetem is megbecsül. Az iskolában is igyekeztem megfelelni. A gimnáziumban négyesre érettségiztem 1956-ban.

– Te aztán jókor kezdted a pályát. Hogyan lettél postás?
– Mivel matekból és fizikából jeles voltam, arra gondoltam, továbbtanulok, de a szüleim nem bírták volna anyagilag, ezért munkát kellett keresnem. Mivel keresztapám postás volt, kézenfekvőnek látszott, hogy én is postás legyek. Jól emlékszem az első napra, 1956. szeptember 1-jére. Akkoriban az oktatás úgy történt, hogy a segédítési előtt tartottak egy kéthetes ismertetőt. Ez a Cegléd 1-esben volt. Ezután a gyakorlatot a rétsági postán töltöttem. Jó iskola volt, ez a forgalmas közép posta. A vezető komolyan vette, hogy a legfontosabb tudnivalókat megtanítsa. 1957 márciusában jöttem Budapestre, bentlakásos kollégiumba. A szakvizsgát tiszta jelessel végeztem, nyilván azért, mert kezdettől érdekelt a posta, az emberekkel való foglalkozás. Nekem a posta volt az életem iskolája. Sokfajta emberrel ismerkedtem meg.

– Hol folytattad a segédítési után?
– 19 évesen Dejtár község postájának vezetőjévé neveztek ki. Itt dolgoztam 1968 februárjáig. Mivel Balassagyarmaton építkeztem, fizetésemeléssel áthelyezésemet kértem a városi postára. Legnagyobb meglepetésemre az átadáskor kezembe nyomták a munkakönyvemet. Nagyon megsértődtem. Kiléptem a postától és az OTP-nél helyezkedtem el. Jól ment ott is, letettem a szükséges szakvizsgákat, jártas lettem a pénzügyekben, de nem bírtam megszokni. Még éjjel is a postáról álmodtam. A főnököm mondta is: „Te javíthatatlan! Ízig-vérig postás vagy.” De azért 12 évet lehúztam az OTP-nél.

– Miért jöttél vissza a céghez?
– Többbször megkeresett a postaigazgató és én végül is igent mondtam. 1980 márciusában Balassagyarmatra kerültem hírlapcsoport-vezetőnek, valamivel kevesebb bérért, mint ami az OTP-ben volt.

SEGÍTENI MINDIG LEHET

Manapság, amikor sokan a becsületes embert hülyének, a tisztességest ügyetlennek, az őszintét balfácánnak, a munkáját pontosan végzőt strébernek nevezik, amikor a kaparj kurta, neked is jut, könnyökléssel a megvalósult vadkapitalizmusban előre a jelszó, szinte felüdülés olyan emberrel találkozni, aki még mindig őrzi az „elavult” értékeket és nem törődik a divattal, csak hűséges, csak szorgalmas. Egy életen át következetes. Ilyen emberrel találkoztam a minap, a 60 éves FÁBIÁN KÁROLLYAL, a balassagyarmati körzeti postavezető-helyetessel, aki több évtizedes szakszervezeti tevékenységért MSZOSZ díjat vett át április 30-án Balatonfüreden. A kitüntetéssel életéről, munkájáról beszélgettünk.

– Ennyire nem számított a pénz?
– Ennyire szerettem a postát. Egyébként soha nem voltam oda a pénzért. Nálam nem ez a legelső. Különleges vágyaim soha nem voltak. Nekem mindig elég volt annyi, amennyiből megélhettem. Mindig mértéktartó voltam. 1993 tavaszán a hivatal gazdasza lettem, majd '96 márciusától vezetőhelyettes.
– Mióta vagy szakszervezeti tag? Nem ellentmondás vezető beosztásban lenni és ugyanakkor SZB-titkárként érdekvédelmi tevékenységet folytatni?
– Nem ellentmondás. Mindig fontosnak tartottam, hogy akin lehet, segítek. Ezt tettem a különböző szakszervezeti tisztségekben is: voltam gazdasági felelős, járási titkár is. 1983. óta vagyok SZB-titkár. Persze elismerem, nem könnyű összeegyeztetni a szakmai és a szakszervezeti feladatokat, de ha az ember valóban segíteni akar, akkor megtalálja a módját. Segíteni mindig lehet, csak akarni kell.

– Mennyire veszik komolyan a szakszervezetet?
– Ez területenként változó. Nógrádban elég jó a szervezettség: 85-90%-os. A gondot az jelentette, hogy néhány éve elég sok jogosítványunkat elvették. Sokszor mérlegelni kell: mi a hasznosabb, a konfliktus vagy a kompromisszum. Én a megegyezés híve vagyok. Azzal sokkal többet lehet elérni, mind a hivatali, mind a magánéletben.

– Ha már itt tartunk, milyen volt a családi háttér?
– Ebben is szerencsém volt. Feleségemmel már 36 év óta a megértés tart össze bennünket, harmónikusan élünk. Nagyon büszke vagyok gyerekeimre. A nagyobbik fiam 34 éves, vámos. Van egy 6 éves kislánya és egy 2 éves kisfia. Kedves gyerekek. Az unokákkal egészen más foglalkozni, szinte felelősség nélkül szeretgethetem őket. A kisebbik fiam 29 éves, több nyelven beszél. A Pázmány Péter Tudományegyetemen végzett. Pesten a Vatikáni Nunciatúrán dolgozik. Nagyon jó érzés, hogy ilyen rendes, becsületes gyerekeim vannak.

– Készültél a nyugdíjas évekre?
– Természetesen. De szerencsére a feleségemmel nem egyszerűen megyünk nyugdíjba. Ő 2005-ig dolgozik, de én sem fogok unatkozni, van egy kis kertes házuk, ott kertészkedhetek. Ahogy tudok, segítek a gyerekeknek, játszom az unokákkal.
– Visszamedsz a postára dolgozni?
– Nem valószínű. Nagyon gyorsan változik a posta. 1-2 év kihagyás után már nagyon nehéz lesz beletanulni az újba. Gondolom 42 év munka elég volt. Most már nincs más célom, csak a család.

Udvarhelyi Bálint és Udvarhelyi András

NEM VAGYUNK EGYEDÜL

HÍREK
AZ MSZOSZ-BÓL

● Egyre több jel utal arra, hogy a szakszervezeti munka centrumában, a kormánytól folytatott gyakori tárgyalások helyett a munkáltatókkal való folyamatos párbeszéd veszi át. Az MSZOSZ vezetői rendszeresen keresnek fel olyan cégeket, ahol a tulajdonos multi. A helyi és szakmai szakszervezeteknek is fontosak az ilyen találkozások, hiszen világossá teszik a menedzsment számára, hogy az általuk foglalkoztatott munkavállalók nincsenek egyedül. Szakmai, ágazati szakszervezetre erős érdekvédelemre számíthatnak konfliktus esetén. Nem így a debreceni pékek, akik a Sütőipari Szakszervezettől a dohányosokhoz igazoltak, megszakítva ezzel MSZOSZ-kapcsolataikat is. Sztrájkjuk, melynek legfutolsó fázisába az MSZOSZ szakértője is bekapcsolódott, márcsak felemás eredménnyel járt. Szélmalomharc volt ez a javából, ráadásul egy olyan menedzsmenttel szemben, amelynek viselt dolgairól, életéről zavaros pletykák keringenek hajdúságszerte.

● Tüntetés is volt az MSZOSZ székháza előtt. A munkástanácsok ide szerveztek tizenöt-húsz henteset, és azok családtagjait, akik maguk sem tudták igazán miért jöttek éppen ide. Tény, hogy az MSZOSZ közbenjárása nélkül hosszú ideig ügyükben semmi érdemi elmozdulás nem történt. Tény az is, hogy Sándor László az MSZOSZ elnöke és a szakmai szakszervezet, az ÉDOSZ közbenjárása kellett ahhoz, hogy a szekszárdiak a munkatörvényben meghatározott járan-

dóságaikat megkapják. Az is tény, hogy az MSZOSZ állapodott meg a hűsüzem új tulajdonásával, hogy mintegy kétszáz-negyven dolgozó a kollektív szerződés biztosította végkielégítés túlnyomó részét is felvehessék. Ez utóbbira nem kötelezte a törvény az üzem új tulajdonosát. Ennek ellenére kétszáz ezer forintot kaphattak fejenként ügyük végérvényes lezárásaként azok a szekszárdi hűsipari munkások, akik a magyarországi privatizáció összes elképzelhető, és már-már a fantáziát meghaladó hátrányait a saját bőrükön voltak kénytelenek érezni.

● Kongresszusra készül az MSZOSZ. Eldördült a startpisztoly. Formálódik a mondanivaló, formálódik az új program, amely méltó kell legyen december százéves országos szövetségéhez.

● A múlt május 1-jéi üzennek. Az idén azt, hogy Európába csak egy olyan ország léphet be, ahol a szociális helyzet a miénknél számottevően jobb. Ez legalább annyira fontos a közösség tagországainak számára, mint az, hogy a gazdasági mutatókkal az inflációval kapcsolatos követeléseket teljesítse hazánk. Mindezek alapokmánya az a szociális charta, melynek ratifikálására készülhet az új parlament. Hogy milyen kormánnyal, arra ma még nem lehet pontos választ adni, azt viszont már tudjuk, hogy az ismert és kiszámítható jelen folytatása vagy egy olyan Orbán-Torgyán koalíció között kellett választani, amelytől sok jót a szakszervezet nem remélhetnek.

NEMZETKÖZI SZAKSZERVEZETI HÍREK

NEMZETKÖZI BOJKOTTLISTA

Társaságok és azok termékei, szolgáltatók és egyéb cégek kerültek a dolgozóikat támogató szakszervezetek kérésére az ALF-CIO nemzetközi bojkottlistájára. A bojkott alá helyezettek között szerepel az olasz állam tulajdonában lévő Alitalia légitársaság is, amely öt éve nem tud megegyezni szakszervezetével. A szóban forgó érdekvédelmi szervezetet 1993. óta rendszeresen sztrájkot folytat, a legutolsó figyelmeztető munkabeszüntetésük 40 százalékos béremelést követeltek. Mi tagadás, egy ilyen bojkottlista nálunk sem jönne rosszul.

LEÉRTÉKELT MUNKAKÖRÖK

Európa szerte emelkedik az úgynevezett leértékelt munkakörökben, vagy ahogyan Németországban nevezik, a 610 DM-es munkakörökben foglalkoztatottak száma. Ausztriában például az 1994-es 116.000-ról 1997-re 170.000-re nőtt az ilyen dolgozók száma. Egyre gyakrabban találhatók nők az ilyen munkahelyeken.

EGYÜTTES ERŐVEL

A Német Postás Szakszervezet (DPG) a Német Alkalmazottak Szakszervezetével (DAG), az Oktatók és Kutatók Szakszervezetével (GEW), a Bankok, Biztosítók és Kereskedők Szakszervezetével (HBV), valamint a Sajtószakszervezettel (ÖTV) 1998. február 24-én Stuttgartban egységes platformot alakított ki annak érdekében, hogy szakszervezeteik struktúráját újjáalakítsák. Május végén fogadják el az erre vonatkozó okmányt.

MARAD POSTÁS BÁBOLNÁN?

Talán fél évvel ezelőtt jártunk utoljára Bábolnán, akkor NAGY LÁSZLÓ hivatalvezetőnek a posta épületének állapota okozta a legnagyobb gondot, ahogy ő fogalmaz, szégyent. A várossá nyilvánításért harcoló takaros, virágos nagyközség legromosabb épülete valóban a postahivatalé. Néhány hete az itt dolgozók lelke is romokban hever.

– Nagyon rossz a kedvünk – mondja Nagy László. – Találkozásunk óta két embert kellett leépítenem az akkori létszámból. Őt fővel kell megoldanom a feladatokat, sőt a helyettesítést is. A nap nagyjából úgy kezdődik, hogy bejövök reggeli érkezettnek, de rám marad a hírlap, a tévéügynézés, a rovatolás, a leszámolás és a – kézbesítőkkel együtt – kilenc ember problémája. Szinte lehetetlen úgy koordinálni, hogy 8 óra alatt mindenre jusson idő.

– A kézbesítők maradtak?
– Egyelőre. Gondolom hozzájuk ezután nyúlnak majd. A két főt a belső létszámból kellett leépítenem.

– A forgalom indokolta ezt a döntést?

– Egyáltalán nem csökkent, szerintem növekedett a forgalmunk. Ennek ellenére azt állapították meg, hogy alacsonyabb létszámmal kell megoldanunk a feladatokat. Felajánlottak egy olyan lehetőséget, hogy két hatórát alkalmazzak. Ez egyszerűen képtelenség, mivel bejárókról van szó. Hiába telik el a munkaideje, további három órát várakozik a buszára. Tehát ugyanannyit van távol otthonától, jóval kevesebb pénzért. Tulajdonképpen 10–12 ezer forintból, szó, ezért kellett egy kitűnő, képzett dolgozót elküldeni.

– Ha nőtt a forgalom, akkor a normaszorok keményedéséből ered ez az állapot?

– Szerintem igen. Ahol nincs olyan állandó forgalom, mint nálunk, valószínűleg nem okoz ekkora problémát. Itt folyamatosan dolgozunk, bármikor ide lehet jönni, mindig vannak ügyfelek. Egy felmérés szerint több, mint 700-an fordulnak meg naponta a hivatalban, s arról még nem is szóltam, hogy az alig 6 négyzetméteres ügyféltér még a sorállásra sem ad lehetőséget.

– Említette a reggeli teendőket. Ez a hivatalvezető feladata lenne?

– Állítólag... rajtam maradt ez, mint számon a fül. Jelentettem levélben az igazgatónak az áldatlan állapotokat, kiküldtek három embert, akiket a forgalom nem különösebben érdekelt, csak a papírokkal és a percekkel voltak elfoglalva. Írtak egy emlékeztetőt, amiben a már említett dolgok voltak. Közben többször is elmondták, nem kötelező a Postánál dolgozni. Tulajdonképpen ebben igazuk van!

– Mire gondolt?

– Azt mondtam magamnak, kipróbálom, hogy megy öt fővel, mivel jönnek a szabadságok, négy fővel. Szerintem a kézbesítők is veszélyben vannak. Négy kézbesítőnk van négyezer lakásra és 43 kilométeres külterületre. Ha nem látok kedvező változásokat, és a kézbesítői létszámhoz is hozzányúlnak, a problémák megoldására én már nem vállalkozom. Nem szeretném, ha azt mondanák, menekülök a süllyedő hajóról, ezért úgy gondolom, hogy május végéig feltétlen maradok. A családdal is megbeszéltem, s arra az elhatározásra jutottunk, hogy valóban nem kötelező nekem a postán maradni.

– Súlyos döntés!
– Különösen 30 év postaszolgálat után. Egy megoldást látok. Ha legalább azt biztosítják, hogy a dolgozók szabad-

ságát ki tudom adni, fontolóra veszem a maradást.

– Ez olyan megoldhatatlan dolog?
– Korábban is nehézségekbe ütközött, de megoldottuk, eddig rajtam kívül mindig mindenki kivette a szabadságát. Beültem a helyére, a többiekkel elláttuk a munkáját. Eleve létszámbéli helyzetben ez nem megvalósítható.

– Hány nap szabadsága maradt bent?
– Tizenhét. Az előző évben is. Az azt megelőző évben is ekörül.

– Ön szerint a normarendszert felül kellene vizsgálni?

– Feltétlenül. A normarendszer pusztán számokon, papírokon, rendelkezéseken alapul, nem veszi figyelembe a helyi sajátosságokat, nem törődik az emberrel. Van egy előírás, amit bosszantó fölénnyel vaskalaposan végrehajtanak.

– Úgy bangzik, mintba nagyobb szükség lenne a normásra, mint a postásra.

– Most már így érzem!

– Meggondolta a távozást? Hiszen az edesapja is postás volt. Ön is itt töltött 30 évet. Szinte zöld vére volt!

– Még van is. A szakmámmal semmi bajom nincs, csak a körülményekkel. Nem hittem volna, hogy vénségemre ennyi mindent kell csinálnom, s ilyen lehetetlen helyzetbe hoznak. Ha elmegyek, a postát kiverem a fejemből, szóba sem jöhet, hogy valaha visszatérjek.

*

SZABÓ TAMÁSNE hivatalvezető-helyettes sem optimistább.

– Tíz évvel ezelőtt vidáman, bátorsággal választottam a postás szakmát, most óriásit csalódtam a Magyar Postában! Megrendült a bizalmam, nem így képzeltem a Postás Családot. Lehet, hogy amikor legközelebb jönnek, már én sem leszek itt.

– Fél?

– Mindannyian félünk. Amikor megtudtuk, hogy leépítés lesz, rögtön azt gondoltam, engem küldenek el, mert én vagyok a legfiatalabb dolgozó. A tíz évből hármat GYES-en töltöttem. Terveztünk még egy gyermeket, de így?! Attól, hogy mást küldtek el, nem könnyebbült meg senki. A munkánk több lett, eddig is túlterheltek voltunk, másrészt mindannyian átérezzük az elküldött kolleganő helyzetét. A létszámcsoökkentést nem indokolta semmi, szerintem nőtt a forgalom. Nem tudom, hogy adják ki ezután a szabadságainkat. Eddig is megfontoltuk, mikor menjünk el, mert tudtuk, a többiekre rakunk többletterhet, de még a három napos betegszabít sem vette igénybe senki. Lázasan, betegen jöttünk dolgozni, mert nem akartunk „kiszúrní” a másikkal. A szabít a főnök megoldotta, de az övé bennmaradt.

– Hogyan mutattak ki létszámfelesleget, ha nőtt a forgalom?

– Én csak azt tudom, hogy három bejötték, bennünket nem kérdeztek meg, nem néztek ki, hányan állnak az ablakoknál, csak kiszámolták a szükséges létszámot. A számokkal lehet, hogy nem lehet vitatkozni, de akkor miért nincs időnk reggelizni és ebédelni? Az ügyfél türelmetlen, nem várakoztatható.

– Van esély további leépítésre?

– Ettől mindenki fél. Ha rám kerül a sor, megpróbálok máshol elhelyezkedni, de kinek kellet postaforgalmi végzettség? A család és a munka mellett tanulni... nem tudnék most tanulni, hogy munkahelyet változtassak.

– Ha most állna pályaválasztás előtt...

– ...a postát nagy ívben elkerülném!

– Azért szép évek is voltak!

– Voltak, de elmúltak.

*

A hivatalvezető után NAGY JÁNOSNÉ, egyesített felvevő a legrégebbi dolgozó, húsz éve postás.

– Nem hiszem, hogy jól számoltak, amikor döntöttek a leépítésről. Nincs annyi időnk, hogy együnk, vagy kimenjünk WC-re. Itt senki nem vett ki még betegszabadságot, de ez nem a kitűnő egészségi állapotunkat jelzi. Helyettest nem kapunk, a lányokkal nem akarok kiszúrní, így én sem kezeltem magam. A munkakörülményekről csak annyit, hogy nincs hely, ahova letehetném a cuccot. Van egy széke, és körbe vagyok almolva. Az ügyféltér kicsi, sötét, a betévedő külföldinek leesik az álla, azt hiszi a világ végére jött.

– A körülmények valóban rosszak, de postásként is rossz a közérzete?

– Annnyira, hogy munkahely után nézek. Sem anyagilag, sem erkölcsileg nem becsülnék meg bennünket, és azt mondják, el lehet menni, mert lesz más. Ki lesz? Milyen lesz? Képzett ember ilyen hajtsában nem fog 9-10 órát fizetésért dolgozni. És az is milyen fizetés? Itt csak az maradt, aki megszállott, és szereti a munkáját.

– Még mindig szereti?

– Igen, ehhez értek, jó a kollektíva, mindenki segít a másikon. A feszültség mégis egyre nő. Úgy örülünk ennek a kis fizetésemelésnek, erre két-három nap múlva kitalálták ezt a ... Hogy találhatták ki, hogy sokan vagyunk? Ha lehetőségem lesz, nem maradok itt. Előbb-utóbb választanom kell az idegi, fizikai túlterhelés és az egészség, a család között. Annnyira nem vagyok megszállott, hogy a postát válasszam.

– A többiek is mondtak basonlót.

– A környékbeli cégek nagyon jól fizetnek, ledolgozzák a munkaidejüket, megkapják a bért és hazamennek. Mennyit spórol rajtuk a Posta? Kilenc óránál kevesebbet senki sem dolgozik! Már csak azért csináljuk, hogy ne bolonduljon meg a másik. Én elmentem volna takarítónőnek, hogy a gyermekét egyedül nevelő fiatalasszonynak megmaradhasson az állása, nagyon megviselt, még sírtam is, amiért el kellett mennie.

*

– Itt senki sem járt jól – mondja HERMAN KÁROLYNÉ főpénztáros. – Az sem aki elment, az sem, aki maradt. A posta sem járt jól, lesz egy csomó túlterhelt, idegbeteg dolgozója, az ügyfél is rosszul jár, mert várnia kell, rosszkedvű postások szolgálgják ki.

– Van önben félelem?

– Úgy érzem itt nem állunk meg. El kellett küldeni egy embert, nem dől össze a világ. Aztán még egyet, valahogy mégis működik a posta. Egyszer eljutunk oda, hogy egy ember marad. Amíg lehet, húzom az igát, pedig a családom egyre rosszabbul tűri. Egyre feszültebben megyek haza várni otthon a gyerekek, akikkel tanulni kellene.

– Szomorúnak látszik.

– Igen, mert ezt tanultam, ezt szerettem, ehhez értem – egy könnycsepp csilán szeme sarkában – tizenhat éve dolgozom itt és most ilyen a helyzet.

– Lesz nyugdíjas postás?

– Meglátjuk meddig megy...

Kép és szöveg: Filipsz – Fodor

LEGNAGYOBB KINCSEINK AZ EGÉSZSÉG I.

ÉS A POSTÁ(S)NAK?

A cím közhelyváltat mi sem igazolja „fényesebben”, mint nem éppen fényes egészségi állapotunk. Úgy általában, országosan. De azért hétköznapi tapasztalataink azt mutatják, vannak olyan csoportjai a társadalomnak, amelynek tagjai valóban értékékként tekintenek testi, lelki és szociális közérzetükre.

Amennyiben az egészség e tágabb – egyúttal igazabb – megközelítéséből indulunk ki, hamar rájövünk, számtalan tényező határozza meg minőségét, rajta keresztül egész életünket. Lakóhely, munkahely, munkatevékenység, jövedelem, társas kapcsolatok, családi helyzet, értékrend – és ezzel még korántsem értünk a felsorolás végére, csak néhány fontos elemet ragadtunk ki.

Valamennyi összetevő részletekbe menő vizsgálata nem lehet egy újságíró témája, ezért csupán azt néztük meg első lépésben, hogyan foglalkoznak a postások egészségével azok, akiknek ez a dolguk.

Dr. Bella Mária, a Magyar Posta Rt. Szociális és Munkavédelmi Osztályának vezetője tájékoztat a foglalkozás-egészségügy helyzetéről.

– Értékszempontú megközelítésből egyértelműen leszögezhetem, nagyon fontos érték az egészség a postának. Érték és érdek egymástól elválaszthatatlan fogalmak. E kérdésben a munkáltatói érdek arra irányul, hogy a munkavállaló alkalmas legyen feladatának elvégzésére. A szaktudás mellett ehhez szükséges az egészség is. Gazdasági tényező volt a szintén közismert, elég csak a táppénz és a betegszabadság terheire utalnom, jócskán vállalniuk kell a munkáltatóknak ebből a társadalombiztosítás mellett, amelynek bevételei egyébként is nagyjából tőlük származik.

– A posta történetéből tudjuk, már a monarchia időszakában megjelentek az üzemorvosi ellátás csírája, majd a két világháború között saját kórházuk lett a postásoknak. Hogy néz ki ma az üzemegészségügy nálunk?

– Először az elnevezést pontosítanám. 1997 január elsejétől foglalkozásegészségügynek hívja a szakma az átszervezett üzemorvosi hálózatot. A változás része az egészségügy már jó ideje zajló, s még egy darabig elartó átalakulásának. A régi üzemorvosi szisztémát abból a megfontolásból szüntették meg, hogy az állampolgárok egészségének nyomon követésében, megőrzésében a családorvos a főszerep. Ezzel bizonyos párhuzamosságokat igyekezett megszüntetni a kormányzat, tehát a takarékosági motívum is tetten érhető a döntés mögött.

– De nyilván vannak olyan speciális, szakmához köthető ártalmak, terhelések, amelyek indokolták teszik legalább a nagyobb létszámot foglalkoztató cégek számára a foglalkozás-egészségügyi működését. Gondolom, a Magyar Posta is ezek közé tartozna.

– Részben igazolhatom csak a megállapítását. A Magyar Posta valóban működtet saját foglalkozás-egészségügyi hálózatot. Ám a szakmához köthető jellemző ártalmakról, úgynevezett postásbetegségekről tudomás szerint nincsenek egyértelmű adatok. E kérdésről az orvos kollégák tudnának többet mondani.

– Mi a szerepe konkrétan ennek az önálló egészségügyi bálózatnak?

– A foglalkozás-egészségügyi orvos feladata a munkába állás előtt az alkalmassági vizsgálatok elvégzése, annak megállapítása, el tudja-e látni a jelentkező az adott munkakört hosszútávon. Ehhez a munkafolyamatokat, az egyes munkahelyeket alaposan ismernie kell az orvosnak, amit a háziorvos nem tudna vállalni. A továbbiakban időszakos felülvizsgálatokat kell végeznie, időben felismerni az esetleges ártalmakat, és közreműködni a megszüntetésükben, vagy legalább mérséklésükben. Mellesleg, de nem utolsósorban, az egészséges életmódra történő pozitív befolyásolásban is számítunk a velünk szerződő szakemberekre.

– Szerződést említett. Formailag hogy néz ki ez a bálózat?

– A szakmai irányítást és felügyeletet a vezérigazgatóság szociális és munkavédelmi osztályán belül, csoportvezetői minőségben foglalkozás-egészségügyi főorvos gyakorolja. A hálózat negyvennégy település rendelőiben működik, ebből huszonhat a posta tulajdona. A foglalkozás-egészségügyi ellátásra jogosult, ÉNTSZ-engedéllyel rendelkező vállalkozó orvosokkal, illetve gazdasági társaságaikkal áll szerződésben a Magyar Posta. A helyszínek kiválasztását a helyi postaszervekre bízuk, ők ismerik legjobban szűkebb régiójuk közlekedési viszonyait, annak szem előtt tartásával, hogy egy orvosra nem juthat több kétezer dolgozónál. A pályázók kiválasztásánál pedig a felkészültség és a szolgáltatás díja mellett lényeges szempont volt a korábbi postai üzemegészségügyi tapasztalat, a régi orvosok zökkenőmentesebbé tehetik az átmenetet az új rendszerre.

– Bő egy esztendő után milyen tapasztalatokat szereztek a foglalkozás-egészségügyi bálózat működéséről?

– Röviden annyit mondhatok, törés nélkül zajlott le a váltás, és a jövőben sem számítunk nagy gondokra. Mert bármilyen ok miatt kényszerülnekné megválni a hálózat valamely tagjától, nem leszünk kiszolgáltatottak. Saját számítógépeinket telepítettük saját programmal a rendelőkbe, azokba is, amelyek nem postai tulajdonúak. Szerződésbontás esetén az új kolléga kapja meg, folyhat a munka tovább. A szakmai tapasztalatokról pedig számoljanak be orvos kollégáink. (Folytatjuk.)

Szabó Jenő
Fotó: Kis László

HORDALÉK

KÁRTÉRÍTÉS

Hallom, hogy a MÁV elveszítette azt a pert, amelyben hárommillió forint nem dologi, és néhány százezer forint dologi kártérítést követeltek tőle. Emlékeznek rá? Egy játékos kedvű csirkefogó bedobott a vonat ablakán egy követ, megölve ezzel egy kisgyereket. Mint apa, együttérzek a családdal, iszonyatos fájdalom lehet a gyermek elvesztése. De miben vétkes a MÁV? Nem állít tűzméterenként egy baktert? Nem bújtatja alagútba az összes vasútvonalat? A bíróság ítéletet hozott, a summát ki kell fizetni, de a kislíú nem támad fel. A kódobálók ma is aktívak, a bíróság nem mondta meg, miként akadályozhatta volna meg a MÁV a tragédiát. Imádkozik a MÁV, fohászkodjanak az utasok is, hogy ez ne ismétlődhesen meg.

ELÉGEDETTSÉG

Az országot járva találkoztam Erzsikével, aki huszoneve viseli oldalán a kézbesítők táskáját. A következő történetet mesélte. Az egyik reggel szokatlanul sok küldemény érkezett. Címzetlen nyomtatványok, tömeges hivatalos levelek, banki értesítők. A sok „cucc” táskákban, reklámszatyrokban sorakozva várta a kézbesítést. Erzsike megjegyezte: Ilyenkor kellene megmérni a táskánkat, és megkérdezni, hogy ezért a pénzért van-e kedve valakinek idejönni? A sóhaját meghallotta a hivatalvezető, aki rámondult. „Ha nem tetszik, el lehet menni máshová.” Na persze! Rögtön eszembe jut Krapancsák, akitől megkérdezték, elégedett-e a munkahelyével? Krapancsák ezt mondta: A főnök is, én is elégedett vagyok a fizetéssel. Ő az enyémmel, én az övével.

TORNA

Klárika, a jó kedélyű, sudártartású nyugdíjas szomszédasszonyunk épp zárta az ajtaját, amikor hazaérkezünk. A postára indult a pénzéért. Nevetve mondta, hogy mindig aggódik, ahányszor az OTP-be, vagy a postára megy, mert mit csinál, ha pont akkor egy rabló is tiszteletét teszi és „feküdjön”-t parancsol. Lefeküdni még tudok – mondta Klárika, de hogyan tápázkodok fel? Ezek után a legkevesebb, hogy a Magyar Posta rehabilitációs – és kondicionáló tornákat szervez, hogy az egyre gyakoribb rablásokra felkészítse nyugdíjas ügyfeleit, és a nyugdíjhoz közeledő alkalmazottait.

ÖRÜLTEK

Rettenetes szokás, de reggel ébredéskor rögtön bekapcsolom a tévét, idézve nagyapámat, nézzük mit hordanak össze megint. Túljutva néhány robbantáson, gyilkosságon, szexbotrányon végre a postások bérkövetelése is képernyőre került. Az ügyeltes riporter Doros Bélát, az rt. vezérigazgatóját faggatta a megegyezésről. A vezér természetesen a szakma álláspontját képviselte, ez annyira kézenfekvő, hogy nem is emlékszem mit mondott. Arra viszont igen, hogy mit válaszolt a megegyezés lehetőségét firtató kérdésre. A válasz – nem szó szerint – így hangzott: Várható a megegyezés, mert a szakszervezetben sem örültek dolgozni! Nos, a Posta elsőszámú vezetőjének ebben igaza van! Erre pontosan a szakma ajánlatának elutasítása volt a bizonyíték.

NYUGDÍJ

Panaszkodik az egyik kézbesítő, aki pont olyan távol van a nyugdíjkorhatártól, hogy még választhat, marad, vagy nyugdíjba megy. Meséli, hogy száz éve ugyanazon a területen kézbesít, mindenkit ismer, tudja, hogy ki mikor van otthon, ki hova költözött, s honnan költözött ide. Ezek nem mellékes információk, így sokkal kevesebb a címzett ismeretlen „ragaccsal” ellátott levél. Terikét áthelyezték egy másik városrészbe, ahol az utcanéveket sem ismeri – csupa kommunista mártírról elnevezett, majd szalonképebb névre keresztelt utcáról van szó – helyére egy ifjú titánt állítottak. Azóta Kovács úr levele Tóth úr ládájában van, Kiss úr pedig Nagy úréban. Ez még nem lenne baj, mert ez elfogható egy új módszerként, amely a lakótelepi emberek kapcsolattartását hivatott szolgálni. Terike említést tett a hócipőjéről, s úgy döntött nyugdíjba megy. Mint mondta, ahogy itt a bérek emelkednek, két év alatt utoléri a nyugdíja a kollegák fizetését, s legalább nyugta van. Ki veszít ezzel? Terike biztos nem. A posta és a címzettek biztosan.

Fodor

NYÍLT KULTURÁLIS NAP

a Postás Művelődési Központban
Június 6-án szeretettel várjuk a MATÁV Rt., a Magyar Posta Rt. és az Antenna Hungária Rt. munkatársait

PROGRAM

11 órakor	A Benczúr Lovasklub és a Favorit Lovarda HADITORNA-BEMUTATÓJA
13–14.30-ig	Ebédelési lehetőség a Favorit Lovardában
A délelőtti program helyszíne: <i>Favorit Lovarda</i> (Csömör, Mókus utca 4.)
12 órától
13.30-tól	Ebédelési lehetőség a PMK éttermében
A RÁZENE fúvószenekar TERZENÉJE, MAZSORETT BEMUTATÓVAL
14 órától	A művelődési központ életének és épületének bemutatása
14 órától	A Zilahy György Képzőművészeti Stúdió kiállításának megtekintése
14 órától
14 órától	KÖNYVVÁSÁR az Ünnepi Könyvhét alkalmából
GYERMEKMŰSOR
	Gyermekszínjátások előadásában zenés kerestmetszet a nagy sikerű „ A dzsungel könyvéből ”, valamint galgamácsai gyermeklakodalmas -bemutató.
15 órától
16 órától	GYERMEKRAJZVERSENY a nap eseményeiről.
Az Erkel Ferenc ZENEISKOLA hallgatóinak és tanárainak bemutatója, a rajzverseny értékelése
16.45-kor
17 órakor	TÁRSASTÁNC-BEMUTATÓ
A M.E.Z. ír-skót TÁNCHÁZA
19–22 óráig	Ferenczi György és a Herfli Davidson BLUES-KONCERTJE
19–24 óráig	BÁL az I. emeleti termekben (előzetes asztalfoglalással)

Részvételi díj: napijegy 500 Ft, valamennyi délutáni és esti programra érvényes belépőjegy: 200 Ft, gyermekeknek: díjmentes.
Jegyigénylés: a helyi távközlési, postai, műsorszóró szakszervezeti bizottságoknál; a **munkahelyeken**. **Egyéni jegyigénylés:** a PMK közönségszervezőjénél. (Bp. VI., Benczúr utca 27. Tel.: 321-7334.)

„EZERNYOLCSZÁZNEGYVENNYOLC, TE CSILLAG...”

A III. FORDULÓ KÉRDÉSEI

1. A liberális nemesi reformellenzék hatalomra jutásakor nem rendelkezett kormányzati tapasztalattal, a hazai valóság adatszerű ismeretével. Ennek pótlására szervezték meg az Országos Statisztikai Hivatalt. Ki volt ennek első vezetője és mi volt a hivatal első feladata?
2. Mikor valósul meg Széchenyi egyik nagy álma, vagyis mikor indul meg az éves balatoni gőzhajóforgalom?
3. Ki volt az egymást váltó osztrák kormányok egyetlen állandó tagja és mi volt a beosztása?
4. Pest radikális ifjúsága a márciusi napoktól ellenséges volt Lederer lovassági tábornokkal szemben és tüntetést szervezett ellene. Mi váltotta ki közvetlenül ezt az ellenséges hangulatot és mikor volt a tüntetés?
5. A Lederer ellen szervezett tüntetés katonai vérengzésbe torkollott. Budán május 10-én kezd meg tevékenységét az ennek kivizsgálására kiküldött és létrehozott vegyes bizottság. Ki volt a bizottság vezetője?
6. 1848. május 8-án megalakul a márciusi fiatalok tömörítésére hivatott szervezet. Mi volt ennek neve?
7. A forradalmi események hatására egymást érik a nemzetiségi gyűlések. Hol, mely városokban voltak a szlovákok, a szerbek és a románok nemzeti gyűlései és kik voltak vezetőik?
8. A német nemzetgyűlésre a Batthyány-kormány is diplomáciai megbízottakat küld. Kik voltak ők és hol tartották azt a nemzetgyűlést?
9. Batthyány Lajos miniszterelnök felhívást tett közzé az első tíz honvédszázalaj megalakítására. Mikor történt ennek a felhívásnak a kiadása, melyet az 1848–49-es honvédsereg megalapításának dátumaként tartunk számon?
10. Mi a különbség a nemzetörség és a honvédszázalaj között?
11. Magyarország pénzügyeinek igazgatásában 1848 előtt a magyar rendeknek semmi beleszólásuk nem volt. Kinek a nevéhez fűződik az önálló magyar pénzügyigazgatás megteremtése?
12. Mikor tartotta a régi budai közgyűlés és tanács utolsó ülését?
13. 1848. májusának végén egy teljes huszárszázad megszökött Galiciából. Ki volt ennek a századnak a parancsnoka?
14. A nádor utasítása alapján az erdélyi Guberniumot és főhadtestparancsnokságot a magyar kormány alá rendelik. Mi volt a Gubernium és ki volt a vezetője?
15. A magyarországi reformellenzéknek és az erdélyi magyar és székely rendeknek régi kívánsága volt a mohácsi vész után kettévált két országrész: a királyi Magyarország és az Erdélyi Nagyfejedelemség újbóli egyesítése. Melyik országgyűlésen és mikor mondják ki ezt az Uniót?

Kérjük, hogy válaszait legkésőbb 1998. május 30-ig juttassák vissza címünkre: Postás Dolgozó, Budapest Pf. 14. 1406
A levelezőlapra vagy borítékra írják rá: „**1848. Te csillag**”
Várjuk megfejtéseiket!

A II. FORDULÓ HELYES MEGFEJTÉSE

1. Munkások Újsága – Táncsics Mihály
2. 1848. április 4.
3. Esterházy Pál küldetésének célja, hogy a kormányt és az országgyűlést rávegye az újoncok megajánlására.
4. Pesti Hírlap
5. Az utóljára szentesített törvények és Batthyány részére a kormányt kinevező irat.
6. 1848. április 14. – a megérkezéskor Vasvári Pál mond üdvözlő beszédet.
7. Batthyány Lajosra
8. Rottenbiller Lipót
9. Franz Ottinger vezérőrnagy, budai dandárparancsnok.
10. Wesselényi Miklós
11. A tárgyalás a Pestre összehívott országgyűlés képviselő vagyis alsó és felsőházának elhelyezéséről szól.
12. Nagyikinda
13. 1949. április 25.
14. Karlóca
15. Az idézett szállóige 1848. április 29-én, a Radical Körben az edélyi küldöttség fogadásán tartott beszédben hangzott el.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postán küldjük!
Valamennyiüknek további sikeres, eredményes megfejtést, hasznos időöltést kívánunk!

A II. forduló kérdéseit helyesen fejtette meg, könyvajándékban részesül: **Urbán András**, 1025 Budapest.

Jöjjön el
és hozza magával vendégeit is

a **PAPRIKA CSÁRDÁBA!**

(Bp. VII., Dózsa György út 72.)

Magyaros konyha, halételek bő választéka.

Nyitva: 10–22 óráig. Hétfőnként táncest.

Asztalfoglalás: 352-1380.

LEVELESLÁDA

Amikor nyugdíjas lesz az ember...

Leírni mindazt, amit az ember érez, egyformán könnyű és nehéz. Hát még akkor, ha a múlt örömet, a jelen nehézségeit sorolja a volt dolgozó, a jelen nyugdíjasa.

Az átélt idők terhet, annak szakadozott leplét, ma a kevesebb örömöknek nevezett takaróval cseréli fel. A jelent éli, amíg engedi az élet, ám vissza-vissza rántja a régi a még munkában eltöltött fiatalok évek szép, vidám pillanatait!

Az ember élete, ha még oly hosszúnak tűnik is, rövid. Kinek mennyi idő van kimérve, senki sem tudja. Ha jóra, szépre tud emlékezni, akkor rövid, ha bánatra, a keservekre, akkor az évek hosszúnak tűnnek!

Minden ember a születése pillanatában boldogságra születik! Míg gyermek, neki adnak minden szépet és jót! Amikor felnőtte válik „Ő” az, aki örömet akar mindenkinek adni. Ez az élet körforgása!

Társas lény az ember! De az idő és a sors, kinek mit mér ki számára, amikor már eljár felette az idő, és nyugdíjazása megtörténik, bizony sokszor leírják.

Jó érzés azt érezni, amikor a Postás Szakszervezet tagjai Garamszegi Béla bizalmi által vezetett kirándulásokon találkozhatnak! Egy-egy ilyen kirándulás, ha csak egy-egy napra is vidámmá teszi az embereket!

Figyeltem az arcokat, szinte csillognak a szemek, az arcokon kismulnak a ráncok. Mesélnek a megtett útról, amelyet becsületben tisztességgel betöltöttek! Jót tesz a hosszabb-rövidebb séta, a jó levegőn a mármár megkopott egészségnek!

Mint részvevője egy-egy kirándulásnak csodálom Garamszegi úrnak ma is hivatástudattal végzett munkáját. Figyelemreméltó a munka, melyet másokért a nyugdíjas csoport érdekében végez.

Személyisége tiltakozik az öt dicséző szavak ellen – mondja –, nincs ebben semmi különös, egetrengető...

Nem a látványosság, hanem az emberi szerénység, az irányadó!

Szeretném, szeretném mindazoknak megköszönni, akik ennek a szakszervezeti csoportnak pénzügyi téren is dolgozó!

Jó egészséget kívánunk számára, számukra!

Köszönjük munkáját, munkájukat melyet a nyugdíjas csoportért végez, végeznek...!

Nyugdíjas korban is van a közösséget végzett munkának hitele, a gondoskodás sorsformáló erőnek hat!

Budapest, 1998. III. 2.

Dr. Kovásznainé

HIRDESSZEN A POSTÁS DOLGOZÓBAN!

Most, hogy tizenötezer példányban jelenik meg, már érdemes hirdetni. Kérem tagtársainkat, szervezzenek hirdetéseket. Munkájukért a hirdetés kifizetése után húsz százalék jutalékot kapnak.

Egy oldal hirdetés ára	200 000 forint,
fél oldal	100 000 forint,
negyed oldal	50 000 forint,
egy nyolcad oldal	25 000 forint,
apróhirdetés (maximum öt mondat)	2 500 forint.

Keresünk hirdetésszervezőket. Várjuk telefonjaikat.

Ügyintézőnkél, *Pécsi Jenőné*nél lehet jelentkezni.

Telefonszám: 343-8777 reggel kilenc órától délután egy óráig.

SOÓS ZOLTÁN VERSEI

Széllal szemben pisáltam életemben.
Röhögött, aki szelnek háttal él.
Mi volt a haszna?
Jót gyűrűkötünk ketten:
Én bírom – s néha elfárad a szél...

Butik butikkal kartellt alkot.
Nem le, de felmennek az árak.
Biztonságról nyávog a tévé.
Az ajtón nem férnek a zarak.
Becsapnak boltban, hivatalban.
Zsongitanak a zagyva hanták.
„Új típusú emberek” helyett:
új típusú betörőbandák!

A párttitkár kilép a pártból.
A rendőr beáll betörőnek.
Panamáznak bírák, ügyészek.
Naccsám! Lehet, hogy EGYEDÜL ÉN
VETTEM KOMOLYAN
AZ EGÉSZET!

TANULNI MUSZÁJ

Ki ne ismerné a régi közmondást mely szerint a jó pap holtáig tanul. Érvényes-e ez a bölcsesség a postásokra is? Erről kérdeztem az Oktatási Önálló Csoport vezetőjét, Bor Sándornét.

- Bérházunk postása Jóska Úr, régi jó ismerősöm tőle kérdeztem meg múltkor, szokott-e továbbképzésre járni. Igenlő válasza után azt kérdeztem, nem érezte-e rossztanulónak magát, mire Jóska Úr azt válaszolta, egész érdekes volt a tanfolyam.
- *Kötelező-e tanulni a postásnak?*
- Akik úgy kerülnek hozzánk, hogy előtte nem végeztek postaforgalmi szakközépiskolát, tehát nincs szakirányú végzettségük, azoknak igen. Attól függően, hogy milyen feladatot látnak majd el, dolgozónk még munkába állás előtt megkapják a szükséges ismereteket.
- *Mit tanulnak a leendő levélbördők?*
- A kezelés, rendjét kell elsajátítaniuk ami abból áll, hogy miután megkapták a küldeményeket, tudják azokat szabályosan kezelni az átvételtől a kézbesítésen át a leszámolásig.
- *Mennyi ideig tart míg ezt elsajátítják?*
- A kézbesítői képzés nemrégiben alakult át, rövidebb ideig tart mint korábban. Most nappalin csak tizenkét hétig kell tanulni. Ez a tanfolyam azonban csak apró részlete a Magyar Posta Rt.-n belül folyó oktatási munkának. Alsófokú tanfolyamainkon a kezelői és kézbesítői ismereteket tanítjuk meg. Középfokon a postaforgalmi tanfolyamainkat látogathatják kollégáink. A megújított felsőfokú képzés '98 őszén indul. Ez a postaiüzleti vezetőképzés. Ez már azon munkatársaink oktatására szolgál akik a végrehajtás és középírányítás szintjén a tanfolyam elvégzése után vezetői feladatokat képesek ellátni.
- *Hány embert oktatnak a postán belül?*
- Tavalyi adataink szerint kezelői tanfolyamon 164-en vettek részt, míg a kézbesítői oktatást 818-an hallgatták. A szakosító forgalomellátó tanfolyam négy moduljának 193 hallgatója volt, míg a forgalmi tanfolyam tavalyi létszáma 424 fő.
- *Ez olyan jelentős létszám amely megtöltené egy nagyobb pesti gimnázium osztálytermeti is...*
- Igen, ám a képzés egyrészt a Posta Oktatási Központban működik, amely a fővárosban található. Itt a felsőfokú tanfolyami képzés valósul meg, mint pl.: a már említett üzleti vezetői oktatás. Közép- és alsó fokú tanfolyamaink a területi igazgatóságok szervezésében történnek, ezekhez jól képzett oktatói gárda áll rendelkezésre.
- *Hány oktatójuk van?*
- Összesen 160-an tanítják a leendő postásokat.
- *Mennyibe kerül egy személy kiképzése?*
- Ez változó. Pontos számot egyelőre nem mondhatunk, ugyanis most is tart egy olyan felmérés, amely éppen az oktatási költségeket

Várkonyi Endre

Sokféle titullussal illették már az elmúlt esztendő, például azt is mondták, sőt leírták róla, hogy „a megbocsátás éve”. Merthogy volt mit megbocsátani az immár négy éve hivatalban levő kormány tevékenységében. (No meg mulasztásaiban.) A Népszabadság publicistája a megbocsátott kormányintézkedések közé sorolja a kórházi ágyak megszüntetését, a Tocsik-ügygel kapcsolatos dolgokat, sőt – bár ezt csak „talán” – még a Bokros-csomagot is.

Szerintem minden azon múlik, hogy honnan nézzük. Az a beteg ember, akinek most kétszer-háromszor annyit kell utaznia a legközelebbi kórházig, mint a szomszédjának kellett néhány évvel ezelőtt –, bizonyára nem a megbocsátás hangján emlékezik meg országunk ez ügyben illetékes vezetőiről, amikor elgyalogol a helybeli kórház bezárt ajtaja előtt. Azt azt sem tudom elhinni, hogy a tartósan munka nélkül maradt, életerejé teljében levő ember imáiba foglalja a kormányt, amikor megtudja, hogy az országgyűlés képviselő hölgyek és urak jóelőre gondoskodtak magukról: akit nem választanak újra, megkapja fél évi „illetményt” (mert ez elegánsabban hangzik, mint a „fizetés” szó) végkielégítésként.

Illusztris kollegám a „legnépszerűbb napilapban” nagyszerű haditettként üdvözlí a hazai bankok magánkébe adását. Én inkább úgy hallom – a budapesti villamoson, metrón utazva –, hogy az emberek nem válogatják meg szavaikat, amikor minden utcasarkon legalább két bankfiókot látnak, és erről eszükbe jutnak a bankvezérek és -igazgatók többmilliós havi „illetményei”.

Bár lehet, hogy az a bizonyos megbocsátás a Miatyánk szellemében történik. „Bocsásd meg a mi vétkeinket, amiképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” Megbocsátottak például a sok milliós csalással, sikkasztással és egy sor más bűncse-

HÁTRÁNYOS HELYZETBEN

– Igazgatósági területünkön a Magyar Posta Rt. szolgáltatási teljesítményének megközelítően egytizedét bonyolítja le a két megye 454 postahelye – kezdi az igazgató. – Összesen 4044-en dolgozunk itt. Tevékenységünket erősen meghatározza gazdasági környezetünk: a sok leépült nagyüzem, a kevés jól működő vállalkozás, a magas munkanélküliségi ráta, a kevés munkahelyteremtő beruházás. Ez meglátszik a postai szolgáltatások igénybevételén. Hozzánk több postai küldemény érkezik, mint amennyi nálunk bevételt hoz. Tavaly elsősorban a kézbesítő szolgáltatnak jelentett megnövekedett terhet a küldeményfelfutás, a szórólapok, címzetlen nyomtatványok kézbesítése. Itt kell megemlíteni a segélyek, különböző támogatások rendszeres, a kiszolgált lakosság számához mérten magas arányú kifizetését is. Térségünk másik meghatározója a településszerkezet. Az aprófalvas településeken üzemeltetett 400 postahely a szolgáltatásokat kiegészítő kereskedelmi tevékenységgel sem képes megtermelni saját költségeit. A kis posták gazdaságosabb üzemeltetése érdekében igazgatóságunk a normához igazított elfoglaltsági idő alapján módosította 120 postahely nyitva tartási idejét, valamint fokozatosan vállalkozásba adja a 600 lakosnál nem nagyobb te-

vizsgálja. Egy-egy tanfolyam költsége attól függ, hogy meddig tart a képzés, mennyi a helyettesítési bér, hiszen amikor egy kollégánk a tanulás miatt a munkából kiesik, mások látják el a feladatát. Ezek így együtt igencsak változó költségeket eredményeznek. Egy példát említhetek: a nappali tisztiképzés korábbi adataink szerint 1-1,2 millió forintba került. A költségeket az is befolyásolja, hogy az illetőt helyben oktatják, vagy bejár a tanfolyamra, esetleg bent lakik az intézményben. Ismereteink szerint alsóbb szinteken 30 százalékos a fluktuáció. Azok képzésére, akik továbbállnak a postától, hiába költöttünk pénzt.

- *Mekkora az ebből származó veszteség?*
- Általában tanulmányi szerződés keretében történik a dolgozók oktatása. Így a képzési költség arányában a dolgozó kötelezettséget vállal, amely szerint bizonyos ideig postásnak kell maradnia. Mindenestre nem igazán éri meg itt tanulni és aztán elmenni hiszen ez speciális képzés.
- *És ha erősödik a konkurencia...?*
- Ha létrejönnek postai tevékenységgel foglalkozó cégek, ezen vetélytársainknál lehetséges, hogy tudják alkalmazni a nálunk szerzett ismereteket. A már említett felmérés ezen veszteségeket is számbavevő.
- *Mi van ha megbukik valaki?*
- A bukások aránya minimális. Ez esetben pótbeszámolót vagy újabb vizsgát kell tenni. Így ritka, hogy valaki egy adott tanfolyamot képtelen elvégezni és ezért meg kell válni a postától.
- *Elég szigorú-e a tananyag számonkérése?*
- A dolgozatok, feleltetések és számonkérések biztosítják, hogy ne csak alibiből látogassák nappali vagy levelező hallgatóink az órákat.
- *Kötelező-e tanulni annak is, aki nem szeret biflázni?*
- Amennyiben munkaköre betöltéséhez ez szükséges, akkor igen.
- *Ha valaki sikeresen végez, akkor ez kitápntható a fizetési börtékben?*
- Miután magasabb képzettséget szerzett, idővel a keresete is növekszik.
- *Az alapképzést követően az egyszerű kézbesítőnek kell-e újabb és újabb tanfolyamokon résztvennie?*
- A technológiai újítások korában munkahelyi oktatás keretében kell megtanulni a friss ismereteket. Céltanfolyamainkon a legújabb tudáshalmazt kell elsajátítani, és ezen ismeretek birtoklását a Posta ellenőrzi is.
- *Nem tartják-e nyűgnek a dolgozók a tanulást?*
- Ezzel meg kell békülniük, hiszen az ország és benne a posta gyors ütemben változik. Tanulni nemcsak fontos de szükséges is.

Ménes Attila

MÁR BOCSÁNATOT KÉREK!

lekménnyel vádolt egykori bankvezérnek. Maradjon csak az ő zsebében az a sok pénz. Mint ahogyan a MIÉP-főnökében, aki még az Antall-kormány első éveiben vágott zsebre több mint 28 milliót egy soha meg nem írt forgatókönyvrt, s ezt máig nem fizette vissza. Megbocsájtó kormányunk egyetlen zokszó nélkül túri ezt (és a tőle kapott minősíthetetlen hangú sértegetést) – bizonyára a megbocsátás jegyében.

Nemcsak megbocsájtást, de minden bizonnyal feloldozást is nyert már Horn Gyula „szocialista” kormányfő – a római katolikus egyháztól. Hiszen ha a tömegek, a károsultak és megkárosítottak jogos igényeit nem is, de a nevezett egyház maximális igényeit igyekezett kielégíteni. Az adófizetők pénzéből, a többi egyház, felekezet és vallási közösség, valamint a felvilágosult politikusok minden tiltakozása ellenére. Mit sem törődve az alkotmánnyal, amely kimondja az állam és az egyház szétválasztását, fűtyülve a lelkiismereti szabadságra, amelynek jegyében a világi iskolákat kellene támogatnia.

Megbocsájtani? Gyerekkoromban úgy tanultam, hogy az elkövetett dolgokat csak akkor lehet megbocsátani, ha az elkövető mindennekelőtt bocsánatot kért. Az pedig nem úgy szokott történni, hogy az addigakra borítsunk fátlyat és higgyük el, hogy ezután minden szép és jó lesz.

Megbocsájtani csak akkor lehet, ha jóvátették az elkövetett hibákat: – Úgy, semmi esetre sem, hogy megmagyarázzuk: minden úgy helyes, ahogyan történt és történik.

Mondják, hogy kifelé tartunk abból a bizonyos alagútból. Ez is attól függ, hogy ki honnan nézi. A kacsalábon forgó palotát építő, vagy a tíz millió dollárért luxusjachtot vásároló hazánkfia bizonyára úgy látja, hogy messze kint járunk már az alagútból, talán nem is emlékszik rá, milyen volt „oda-bent”. De akit most költöztetnek ki a laká-

sából, mert nem tudja fizetni a jogtalanul felemelt kamatokat, vagy az, aki évek óta „csövezik” és nem kap munkát, mert nincs állandó lakása, netán az, aki nem tud egy jobb ruhadarabot venni a gyerekének, mert keresetének jobbik részét elviszi az adó – aligha tud mindent megbocsátani.

Parlamentünknek a rengeteg terméketlen vitát, egymás ócsárlását és az üres padosorokat ugyancsak nehéz megbocsátani. A „józan paraszti ész” azt diktálja, hogy kinek-kinek ott kell tartózkodnia és legjobban belátása szerint dolgoznia, ahol a fizetését – még ha illetménynek keresztelték is át – kapja. Különösen akkor, ha azt a pénzt a lakosságtól vonták és vonják el. Ez pedig a kormánypártokra és az ellenzékiekre egyaránt vonatkozik.

Hiszen a közelmúltban új országgyűlést választottunk. Egyáltalán nem véletlen, hogy ugyanazok a választópolgárok, akik az adófizetők. S ha már ilyen anyagiag világot élünk, ezt sem szabad figyelmen kívül hagyni. Vagyis oda adjuk szavazatunkat, ahol „legjobban kamatozik”, akik legjobban sáfárkodnak vele – mindnyájunk vagy legalábbis a nagy többség javára.

Bocsássunk meg? Egyelőre csak arról lehet szó, hogy előlegezzük a bizalmat. Pontosan ahhoz, hogy az elkövetett hibákat a majd hivatalba lépő új kormány és országgyűlés jóváteszi. Természetesen a mostaninak vannak jelentős érdemei is. De ezekről a következő hetekben, hónapokban úgyis az unalomig fogunk beszélni ők maguk, a legilletékesebbek.

Így, előre csak annyi látszik biztosnak: hibák és mulasztások fölös számban voltak az elmúlt években. A következő idősakra a hatalomért versengők között még a jelenlegi birtokosai látszanak a legbiztosabbnak. Addig – megbocsátás helyett – várakozással nézünk eléjük.

A miskolci PIG nehézségektől nem mentes, ugyanakkor eredményeket felvonultató tevékenységéről KERTÉSZ ISTVÁN igazgató nyilatkozott lapunknak.

leplések postáit. Jelenleg 17 postamesterség és 2 ügynökség bizonnyítja a vállalkozás működőképességét.

- *Mi az, ami már elmondható a tavalyi eredményekről?*
- A gazdasági vezetés számára az elmúlt év stratégiai célja a szolgáltatások piacának, piacképességének megtartása, illetve ezek növelése volt. Ezzel összefüggésben kiemelt figyelmet fordítottunk a minőségi munkavégzésre. A rendelkezésre álló emberi és anyagi erőforrásokat hatékonyan használjuk fel, s különösen ügyelünk arra, hogy a jelentkező igénybevételt a kapacitás szoros kihasználása kövesse. A közgazdasági szabályozórendszer lényegileg változatlan maradt. Ám a normaperc szorozónál megtörtént a többi vidéki igazgatósághoz való felzárkóztatásunk. Ez eredménynek számít, hiszen 1996-ban még 16 fillér volt a lemaradásunk ledolgozott percegységenként. A szervezeti korszerűsítés folytatán létrejött az üzletági irányítás, ami jobb piaciismeret és hatékonyabb igénykielégítést tett lehetővé. Büvölt és minőségben javult a kapcsolatunk a nagy fogyasztókkal. Az általunk

(Folytatás a 6. oldalon.)

CSAPDI CSAPDA

Az 1200 lelkes Fejér megyei település kispostájának vezetője, **Kiss Andrásné** nem panaszkodhat, hogy unalmas az élete.

- Már többször készültem levelet írni a Postás Dolgozónak! – fogadtott. – Történt valami, amivel alaposan megbántottak.
- *Ki bántotta?*
- Nagyobb összegű nyugdíjuttalvány érkezett. Tudtam, hogy a címzett meghalt. Mivel az előírások szerint a meghatalmazó, vagy a meghatalmazott halála esetén a meghatalmazás érvényét veszíti, a címzett felesége már korábban meghalt, a menyé jött be a pénzért, és nehezményezte, hogy nem küldtem ki. A házastársnak is csak tizenötezerig fizethetünk. Persze nem fizettem ki, erre ő bement a jegyzőhöz, aki kioktatott, jogszabályokra hivatkozott, többek között azt javasolta, fizessek ki 14 999 forintot.
- *Fizetett?*
- Dehogyan fizettem, engem kötnék az előírások. Erre ő felhívta az Rt. jogi osztályát – nem tudom kivel beszélt – ott azt mondták, hogy sajnos a kishivatalokban begyepesedett módon dolgoznak.
- *Ez hogy jutott vissza?*
- Segítséget kértem a bicskei hivatalvezető-helytettől, aki megtudta, hogy tényleg ezt mondták. A jegyző pusztán azt felejtette el megmondani az Rt.-nél, hogy mekkora összegről van szó, és ki akarja felvenni. Nekem az a véleményem, hogy a vezérigazgatóságon ítékezés előtt meg kellett volna ismerni a szituációt. Nem értem, miért nem állnak ki a dolgozók mellett? A jegyző, ki-jelenthette hogy a boltban, meg a kocsmában szerzett információ alapján nem fizettem, s amíg nincs halotti anyakönyvi kivonat, az ügyfél nem halott. Nálunk soha senki nem mutat be, nem is kérünk ilyen iratot! Nevetséges, ugyanakkor bosszantó eset volt ez.
- *Csabin nem lesz postamesterség?*
- Attól tartok lesz. Nagyon sok papírmunka, adminisztráció, adóügyek... nem vagyok ezekkel tisztában. Már most is a kimutatások kimutatásainak kimutatásait tanuljuk.
- *Nem próbálja meg?*
- De, feltétlenül. Sokszor eldöntöttem, hogy nem csinálom tovább a fizetés és a szabadság miatt. Könyörögnöm kell egy nap szabíért. Mégis maradok. Édesanyám 30 évig, apám 10 évig volt postás, és én is 24. esztendeje vagyok itt, sőt a férjem és a fiam is a postánál dolgozik.
- *A postások fizetése?*
- A sajtó hangulatától kelt a postások ellen, hogy magas a fizetésük. Az egyik kézbesítőnk 3 gyerekes férfi, a családi pótlékkal együtt kap 32 ezret. Azt elismerem, hogy a Postának nyereségesnek kell lennie, de a postástól nem kérdezik a boltban, hogy milyen a cég nyeresége. A kézbesítőm naponta 33 kilométert motorozik. A térde, az egészsége tönkrement, és még a támadás kockázatát is el kell viselnie.
- *Volt már támadás?*
- Augusztusban nyugdíjfizetésekor történt. Az utolsó háznál kifizette az utolsó aznapi nyugdíjat, amikor kirabolták. Jelentős mennyiségű pénz nem volt már nála. Táskáját a levelekkel, a nyugdíjuttalványokkal a napokban találták meg az erdőben, a rablók valószínűleg lopott motorjával együtt. Azóta ugyanezt a kézbesítőt elütötte egy autó. Ő semmire nem emlékszik, betegálmányban van... Csabin zajlik az élet!

Fodor Zsolt Barnabás

BUVI HORGÁSZVERSENY • 36 versenyző
(érkeztek: Dabas, Monor, Vác, Komárom, Dunakeszi, Cegléd, Igazgatóság, Fenntartási Üzem, Isaszeg, Aszód, Tatabánya)
I. TÓTH ZOLTÁN – VÁC 3,86 kg hal
II. JANICSÁK PÁL – DABAS 2,63 kg hal
III. DOBRONRSZKI ANDRÁS – MONOR 2,34 kg hal

MUNKATÁRSAINK A POSTÁSOK

Tízéves lett idén júniusban a sok vihart és sok sikert megért Postabank. Szolgáltatásairól, a tavalyi rémhírekről, és a postásokkal való kapcsolatokról Murányi Róbert vezérigazgató-helyetessel beszélgettünk.

– Mit kell tudnunk a Postabank megalakulásának történetéről?

– Bankunkat tíz évvel ezelőtt, 1988. június 28-án a Magyar Posta azért alapította, hogy a hatalmas postai hálózatot kihasználva a Postabank a betétesek pénzét gyűjtse és forgassa.

– Kinek a nevéhez fűződik a megalapítás?

– Az akkori postai vezérigazgató Tóth Illés volt, de számos munkatárs is részt vett a megalapításban, többek között Kertész Pál, mindenki Pali Bácsija. Később is sok postás vezető bábáskodott bankunk kiépülése felett, köztük talán Doros Bélát és helyetteseit: Fóris Ferencné és Hegedűs Annát kell megemlíteni. Számítatlan postás kollégával állunk a mai napig kapcsolatban, akik minden esz-közzel segítik a bank működését.

– Zseniális ötlet volt ilyen olcsón hozzájutni egy kiépített infrastruktúrához. A mintát Európától vették gondolkodni.

– A postabankok hálózata az egyik legnagyobb hálózat a világon. Szinte minden európai országban működik postabank. Ez teremti meg annak a lehetőségét, hogy azok az ügyfelek, akik lakóhelye közelében nincs bankfiók, el tudják érni a legtöbb banki szolgáltatást. A Postabank – ha nem is ingyen – valóban egy óriási hálózathoz jutott, ennek köszönhetően 3200 helyen tudja kiszolgálni ügyfeleit.

– Erősebb lett az újszülött, mint maga a posta. Vagy tévedek?

– Nem. A Postabank az elmúlt nyolc-kilenc évben a második legnagyobb lakossági pénzintézetként küzdött fel magát. Nagy kár a tavaly februári incidensért, mert enélkül töretlen maradt volna a fejlődésünk, és tartottuk volna ezt a második helyet.

– Mit mutatnak a számok?

– A Postabank tavalyi mérlegfőösszege több mint 370 milliárd forint volt. A forgalom több billió forint. Több millió ügyfelünk van, és mindez tíz év alatt értük el a postások hatalmas segítségével, hiszen a lakossági betéteink döntő többsége a postákon keresztül érkezik.

– A kis- vagy nagypostákon erősebb a Postabank?

– A nagyobb postákon erősebbek vagyunk, a 250 legnagyobb hivatalból jön be a betétek döntő többsége. A kisebb postákon a forgalmunk is kisebb, hiszen egy kisebb településen általában kevesen, és szegényebb körülmények között élnek.

– Mennyire elégedettek a postások Postabankkal kapcsolatos tevékenységével?

– Az elmúlt tíz év alatt sokat fejlődött a posta szolgáltatáskultúrája. A postások megértették, hogy szolgáltatásokat kell adni, és meg kell fogni a vevőt. Ma már több pénzintézet is dorgozik a postán,

ennek ellenére én úgy érzem, hogy a postások még mindig a Postabankot tekintik magukénak. Ügyfeleinktől évek óta nem érkezett olyan panasz, hogy a postai dolgozóktól nem azt kapták, ami elvárható.

– Milyen szolgáltatásaik találhatók a postán?

– A betétszámlakönyv volt a legelső szolgáltatásunk, amit a postán bevezettünk. Erre a bank alakulásakor hatalmas igény mutatkozott. Ezenkívül számtalan értékpapírt kínálunk a hivatalokban. A legújabb szolgáltatásunk – egyelőre kísérleti jelleggel – az, hogy 15 hivatalban lakossági folyószámla nyitható. Az első hét tapasztalatai alapján erre óriási most az igény. A lakossági folyószámlákhoz különböző kártyák is kapcsolódnak. A Postabanknál nyolcféle bankkártya van, és az új postamattal a nemzetközi logós kártyáinkat valamennyi postahivatalban igénybe lehet venni. Az ügyfelek nagyon igénylik ezt a szolgáltatást, hiszen több millió embernek van már kártyája Magyarországon, ezért meg kell teremteni azt a lehetőséget, hogy a tulajdonosok bárhol hozzájuthassanak pénzükhöz. Ez a postamat ma már mind a 3200 hivatalban megtalálható.

– Mi az, amiben elégedetlenek a postásokkal?

– A Postabank számára az lenne a legjobb, ha a postások továbbra is saját pénzintézetüknek tekintenék. A Postabank dolgozóinak pedig az a feladata, hogy olyan szolgáltatásokat adjanak át a postásoknak, amelyeket jól tudnak értékesíteni. Nekünk minden segítséget megadnak a postás dolgozók, a posta vezetésével egyetemben. Bankunk ezért igyekszik olyan kedvezményeket kínálni a postásoknak, mint például a kedvezményes hitelfelvételi és folyószámlanyitási lehetőség. A bank vezetése a postás kollégákat saját munkatársainak tekinti.

– Miért előnyös egy postásnak, ha a fizetését a Postabankon keresztül veszi fel?

– A biztonság az első fontos érv emellett, a másik az, hogy a postamaton keresztül azonnal hozzá tud jutni a fizetéséhez. A folyószámla olyan előnyöket biztosít, mint például a megtakarítások lekötése vagy a kártyával való fizetés. Ezeket kívül nem megvetendő a kedvezményes hitel lehetősége sem. A postás dolgozók olyan alacsony kamatterhetek mellett juthatnak hitelhez a Postabanknál, mint szinte senki más ebben az országban, hiszen a jegybanki alapkamat alatt tudunk számukra hitelt biztosítani.

– Nagyon sok cikk jelent meg az utóbbi időben a Postabank tőkeemeléséről. Mit jelenthet ez?

– A Magyar Posta 2,3 milliárd forintos alaptőkével alapította bankunkat. Azóta

sokszor volt alaptőkeemelésünk, de még így is csak egy minimális szintet tudtunk elérni. Most angol befektetők jönnek hozzánk, akik 18 milliárdos összeggel emelik meg az alaptőkét. Ezenkívül osztrák befektetők is álnak mellettünk, és a tőkejegyzés végére reményeink szerint 24–28 milliárd forinttal fog nőni bankunk jegyzett tőkéje. Ez azt fogja jelenteni, hogy a jegyzett tőke tekintetében is az ország második pénzintézete leszünk, és ez a tőke fedezetet fog biztosítani jövőbeli fejlődésünkre.

– Milyen tanulságokat vontak le a rémhírterjesztés okozta károkból?

– Egy évet vett el tőlünk ez a tavalyi pánik, hiszen '97. végére értük el azt a szintet, ahol egy évvel azelőtt tartottunk. Kimaradt egy 60–70 millió forintos mérlegfőösszeg-növekedés. Ez a tavalyi pánik nagyon megtépázta a bank nevét, tekintélyét. A '97. előtti években a Postabank volt a legkedveltebb pénzintézet Magyarországon. Fontos tanulságunk ebből az, hogy nyíltabban keljünk ki a külvilágnak.

Feledhetelen tíz év

– Ha jól tudom Murányi Róbert is postás volt. Meséljen a postás múltjáról!

– 1976-ban autószerelőként kezdtem a Jármutelepen. A Közgazdasági Egyetem elvégzése után a posta központjába, a tájékoztatói osztályra kerültem. Egy feledhetetlen tíz évet töltöttem a postán, és mindent ott tanultam. A posta lehetőséget adott arra, hogy munka mellett tanuljak. 14 éves koromban, még a szakmunkásiskolában lettem szakszervezeti tag, és az is voltam egészen addig, amíg el nem kerültem a postától. Amikor 1973-ban beléptem, két forint tagdíjat fizettem a szakszervezeti tagságért, ezt azért tudom, mert a mai napig őrzöm a szakszervezeti tagkönyvem. Úgy látom, hogy a mai vadkapitalizmusban sokkal nagyobb szükség van a szakszervezetekre, mint korábban. A munkabéke egyébként a bankoknak is érdeke. Csak prosperáló vállalatokhoz érdemes hitelt kihelyezni, ehhez pedig a rendezett munkakörülmények elengedhetetlenek.

– Ha már a hiteleknel tartunk, mi adja a szakszervezet hitelét?

– Az, hogy a munkáltatóval szemben milyen erősen tudja képviselni tagjait. A munkavállalók mennyire érzik azt, hogy szakszervezetük ott van velük, fogja a kezüket, támogatja őket. Azt hiszem, egy munkavállaló ezen méri le, hogy érdemes-e szakszervezeti tagnak lennie.

Udvarhelyi Bálint, Udvarhelyi András

HÁTRÁNYOS HELYZETBEN

(Folytatás az 5. oldalról.)

rendezett fórumok pedig nemcsak népszerűek, hanem számokban mérhetően is eredményesek voltak.

Tavalyi gazdálkodási eredményünk: összes korrigált árbevételeinket 4,139 milliárd forintnak, míg ráfordításainkat ennél mintegy 37 millióval alacsonyabb értékre várjuk. Ez utóbbi összeg beruházási fejlesztési forrás lesz az idén. Normaperc-teljesítésünk azonban az év végi csúcsgazdálkodás ellenére is kevéssel – ha-vi 80 ezer perccel – elmaradt a tervezett, közel 24 millióstól. A közgazdasági szabályozó szerint árbevételei szinten felhasználható egyéb kiegészítő tevékenységek viszont a tervezett, vagy azt meghaladó szinten alakultak. Magasabb teljesítményi értéket tudtunk elérni például a hírlapterjesztésben, a kereskedelmi tevékenységben, a pénzzsállításban. Szolgáltatásainkat jó színvonalon, lényeges igénybevevői panasz, kifogás nélkül láttuk el.

Eredményesnek ítéljük munkaerő-gazdálkodásunkat is. Feladatainkat – 1,4 százalékos létszám-megtakarítással –, 4044 dolgozóval láttuk el. Ezen belül a normázott létszámunk 3228 fő, amivel létszám-feltöltöttségi kötelezettségünket sikerült folyamatosan az elvart 94–97 százalékos sávban tartani. Végrehajtottuk a belső határként lehetséges 21,5 százalékos alaphérfeljavítást, amiből 20 százalék volt a központilag előírt mérték. Az előföltöltött, saját hatáskörű bérkiegészítési eredményeink tették lehetővé. Ezen túlmenően – a többleteljesítmények elismeréseként – az októberi bérrel 5,8, a decemberi bérrel 6 millió forintot jutalom gyanánt fizettünk ki munkavállalóinknak. Bértömegfelhasználásunk a 4,8 milliárd forintos összköltségéből megközelítette a 2,1 milliárdot, nem számítva annak közterheit! A feladatainkhoz kapcsolódó érdekeltségi rendszer kereténél 11 millió forintot fizettünk ki dolgozóinknak. Az igazgatóság keresettömege tavaly 1996-hoz képest 17,9 százalékkal nőtt. A teljes munkaidőben foglalkoztatottak átlagkeresete 536 ezer forint volt, ami a bázis-időszakhoz képest 20,1 százalékos emelkedés. Jóléti és szociális célokra mintegy 260 milliót költöttünk. Ebből érkezésre több mint 94 millió forintot. A legrászorultabb többgyermekeseknek és nyugdíjasoknak közel 6 millió forintnyi segélyt osztottunk szét. Lakáscélú támogatásban 74 munkavállalónak részesítettük. Üdülési lehetőségről gondoskodtunk összesen 1688 dolgozónak, családtagjának, gyerekének. Csereüdültetést szerveztünk a soproni, a debreceni, a pécsi igazgatósággal. Miskolcon és Egerben magánorvosokkal saját munkaegészségügyi rendelőt üzemeltettünk. Szolgálati munkaruhákra 35 milliót költöttünk.

Annak ellenére, hogy környezetünkben az életszínvonal és a bűnözési mutató is kedvezőtlenül alakul, s a posta veszélyeztetett, nem történt kirívó támadás. Nagy figyelmet fordítottunk a biztonsági előírások betartására és betartatására. A fűzesabonyi fel-dolgozó posta átadásával jelentősen javultak a pályaudvari fel-dolgozás munkafeltételei és a dolgozók szociális körülményei. Kiemelten foglalkozunk dolgozóink nyelvtanítással, különösen azokéval, akik valutát váltanak, illetve közvetlen kapcsolatban állnak az ügyfelekkel. Eddig 152-en szereztek nyelvvizsgát; 30-an pedig közvetlenül előtte állnak.

Az elmúlt évben 344 millió forintot fordítottunk beruházásra. Befejeződött a miskolci 1. posta emeletráépítése, rekonstrukciója, amely után kultúralt, esztétikus környezetet, gyors kiszolgálást tudunk nyújtani ügyfeleinknek, s gyönyörű épülettel gazdagítjuk Miskolc belvárosát. Épületfenntartásra egyébként idegen kivitelezésben közel 50 milliót használtunk fel, saját kapacitásból viszont ennek körülbelül másfélszeresét. Számottevő változás volt tavaly a közbeszerzési eljárás kiterjesztése a karbantartási munkákra. Ez a tény jelentősen növelte az előkészítési és a vállalatba adási időt, ám árlenyomó hatása elaprózott, a kis nagyságrend és a bürokratikus eljárási forma miatt nem érvényesült.

– Milyen fontosabb fejlesztéseket, a dolgozókat érintő intézkedéseket terveznek az idén?

– Beruházási programunk elsősorban a forgalom 70 százalékát lebonyolító nagy posták rekonstrukcióját, építését tartalmazza. A beruházás és a fenntartás éves tervszámait még nem ismerjük, ezért csak hozzávetőleges elképzeléseinkről tudok beszámolni. Putnok városában költségvetési támogatással közép- és nagy-építést. Ehhez a helyi önkormányzat egy közművesített telek térítésmentes átadásával járul hozzá. Az üzembehelyezést decemberre tervezzük. Két nagy posta – Eger 1., és Miskolc 10. – rekonstrukcióját szeretnénk elindítani, valamint a tályai közép-posta felújítását. E munkák jövőre fejeződnek be. Mezőkövesden is rendelkezésünkre áll a terület az 1. posta új épületéhez. A jelenlegi épület a Matáv, s alkalmatlan a bővítésre. Évi 8–10 kis posta teljes felújítására kerül sor. Az elmúlt 5 év alatt 50 millió forint értékű energiaraacionalizálási programot hajtottunk végre, mintegy 11 százalékkal csökkentve a fogyasztást. Jöcskán előrehaladtunk a gépjárműpark cseréjében, a számítástechnikai háttér és a technológiai géppark korszerűsítésében. Ez utóbbinál ki szeretném emelni az elektronikus mérlegek, bérmentesítő, pénzforgalmi és anyagmozgató gépek, berendezések beszerzését, folyamatos üzembe állítását.

A jövőtől főképpen munkahelyet és bérfejlesztéssel együtt biztos megélhetést várunk. Mindkettő alapja a piachívítás, a posta új termékeinek, új szolgáltatásainak elfogadtatása, értékesítése, valamint a tervezett fejlesztések kivitelezése. A Magyar Posta Rt. elképzeléseit támogatva, az EU-tagállamok normáinak való megfelelés érdekében az idén kidolgozzuk a kézbesítő-centrumok működésének feltételeit. Tovább egyszerűsítjük a postaanyag szállítást végző gépjárművek útvonalaikat, kidolgozzuk a csomagok házhoz kézbesítésének teljes körű kiterjesztését. Üzletpolitikai céljainkat szolgálja a piac több szintű tesztelése, az ügyfelekkel, üzleti partnerekkel tervezett párbeszéd, igényfelmérés. Az üzemi költségek mérséklésével összhangban változtatlanul a posták nyitvatartási idejéhez akarjuk igazítani a hálózat igénybevételét. Tovább bővítjük a postamesteri hálózatot. Az idei évre 41 kis posta vállalkozásba adására írunk ki pályázatot. Informatikai támogatással folyamatosan mérjük a nagy posták kézbesítőinek terhelését, így a szükséges beavatkozás azonnal végrehajtható. Befejeződik a POS-terminálok telepítése, a bankkártya-elfogadó hálózat kiépítése. Ezzel összefüggésben erősítjük a piacszerzési tevékenységet, az ügyfelek, munkáltatók, társaságok megnyerését. Végül pedig: az igazgatóság profiljából adódóan kiemelten fontos feladatunk 1998-ban is a szolgáltatások minőségének biztosítása, s az üzletágak követelményeinek való megfelelés.

Újlaki-Váts László

BÉLYEGSAROK • BŐSÉGES TAVASZ

● AZ IFJÚSÁGÉRT. Svindt Ferenc grafikusművész tervezte azt a 150+50 Ft névértékű blokkot, amely a márciusi ifjakkal állít emléket. A posta március 13-án, háromszáz ezer példányban jelentette meg a gyűjtőknek szánt blokkot.

● FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARC. Az 1848 tavaszán kirobant esemény százötvenedik évfordulójára a Magyar Posta három címletű (23 Ft: Pe-

tőfi, 24 Ft: Táncsics, 30 Ft: Kossuth) sorozatot bocsátott ki 600 ezer példányban. A bélyegeket Gedai Csaba fotóinak felhasználásával Tőkés Tamás tervezte.

● HÚSVÉT. Lázár Szilvia 24 Ft-os alkalmi postabélyegén a piros tojást szimbolizálja a perforált tojásforma. Másfél millió készült belőle.

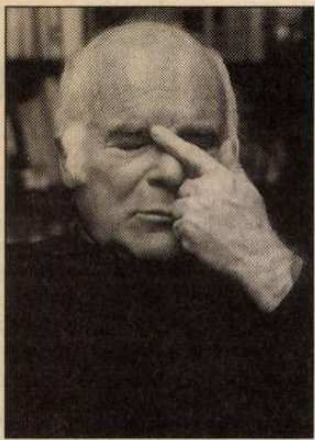
● Egedi Kovács Melinda El Greco Feltámadás című festményének egy

részletével tervezett forgalmi bélyeget, amelyet március 13-án kezdtek árusítani.

● SZECESSZÍÓ. Az Iparművészeti Múzeumban kiállított, a pécsi Zsolnay gyárban készült négy kerámiát mutatja be a 169 forint össznévértékű sorozat. A bélyegeket Kara György és Nagy Péter tervezte, a Magyar Posta 300 ezer példányban március 31-én hozta forgalomba.

Verrasztó Gábor

KÉT PALI DOLGOZIK ÉRTEM

– *Most min dolgozol* – kérdezem *Moldova Györgyöt*, akivel évente egyszer-kétszer összefutok és menetrendszerűen interjút készítek.

– A Bős–Nagymaros könyvön dolgozom. Naponta 12–14 órát. Alig tudok aludni, mert állandóan ez foglalkoztat.

– *Ez elég kusza, zavaros téma, miért gondold, hogy éppen te tisztán fogod látni az összefüggéseket? Miért vágta bele ebbe a témába?*

– Mert hülye vagyok. A Balaton könyvem írásakor Nemcsók János kormánybiztossal voltam a Balatonon. Ott azt mondta nekem: Gyurikám, meg fognak bízni a Bős–Nagymaros ügyével és én nagyon szépen kérlek, gyere el, legyél ott a tárgyalásokon, foglalkozz a témával. Erre azt válaszoltam, hogy énnekem nagyon sok hibám van.

– *Ki hitte volna!*

– *És ráadásul szerény!*

– Riporterként mindent megértettem, amit akartam. Erre azt mondja a Nemcsók, két év kéne, hogy ezt megértse. Aztán Gemencon haláslévével búcsúztattak a vizesek, akiket szívemből szeretek és búcsúzáskor valaki azt kérte: Gyurikám, csinálj egy Bős–Nagymaros könyvet, mert nagyon fontos volna. Nektek igen, de nekem nem, gondoltam, mert nem akarom, hogy az legyen, csak vizesekről tudok írni. Dehát nincs árvíz nélkülük. Végül is elvállaltam.

– *Kell nekünk Bős–Nagymaros?*

– Igen. Nagyon sokat tanultam ebből az ügyből. Azt mondták, hogy Nagymaros egy szovjet fantazmagória, pedig tudni kell, hogy a dolog az 1800-as évek elején indult. A Szigetköz mocsár volt, nem volt medre és számtalan ágra szakadt. 1896-ban alakult ki az első meder. Innentől kezdve baj van. Mit kell először megoldani? A hajózást. Az európai szabványok szerint 2,6–2,8 a hajók merülési mélysége. Nálunk Dömösnél 1,6 ez a mélység. Mit mondanak azok a marha környezetvédők? Cseréljünk hajókat. Ezt nem lehet. Nem lehet átrakodni és Pozsonynál Záhonynál csinálni. 3000 kilométernyi víziútról van szó és a hajózást duzzasztás nélkül megoldani nem lehet. Aztán itt van a medermélyülés. A Duna az utóbbi tíz évben majdnem másfél métert süllyedt. A szigetközi csatlakozóművek és oldalkifolyások nincsenek többé hidraulikus kapcsolatban. Tízmillió köbméter kavicsot kellene odahordani, hogy a vízmagasság a megfelelő szintre emelkedjen, mondta egy osztrák mérnök. Lehetetlen. Aztán itt van a talajvíz elszennyeződése és lesüllyedése, a partmenti fák kipusztulása. Az erőmű tehát a hajózás, a vízellátás, az öntözés és az energia miatt kellett volna.

– *Nagymaros nem épült meg, belyesnek tartod, hogy Bős vízszint igen?*

– Persze. Nézd meg Pozsony ivóvizét. Minden mutató azt jelzi, hogy jobb a víztározó üzembe helyezése óta. Ha Nagymaros meg lenne, nálunk is jobb lenne az ülepedés, meg minden. Egy isteni csoda volna. Nagymarost nem lett volna szabad lebontani. Az 1977-es szerződés nem tartalmaz olyat, hogy mi bárhova is fordulhatunk, ha úgy döntünk, hogy ez nekünk nem kell. Nincs kilépés belőle, ezt Hága is rögzítette. Ez a szerződés érvényes.

– *Mikorra készül el a könyv?*

– Nem tudom mennyi időt töltök el Bősön, aztán a Szigetközben. Fogok kapni valahol egy kéglit és naponta kijárok. Mit ér ez? Két napot vagy öt hetet, ki tudja. Akkor van vége, amikor elegem lesz és azt mondom, én ide többet nem jövök.

– *Két könyv között szoktál szünetet tartani?*

– Nemigen. Nem tudok pihenni, nem ismerem a módját.

– *Hogy állsz a Mikes könyveddel? Mikor jelenik meg?*

– Remélem hamarosan.

– *Hogyan fedezted fel Mikest?*

– Nagyon megfogott, hogy van egy ember, aki tizenkét éves korában Rákóczi szolgálatába szegődik, tizenhét éves korában a kamarása. Innentől kezdve amíg Rákóczi él, követi. 1717-ben emigrációba vonul vele és 1765-ig kint van Törökországban. Aztán „Eltemetett az örmény temetőben” – írja az a jezsuita pap, aki eltemette. *Ő, A Magyar Író*. Képzeld el, soha többé nem mehetett haza. Ott élt a nyomorban, egyetlen nőt szeretett, a Kőszegi Zsuzsit, aki aztán a Bercsényihez ment férjhez. Ott él és írja a leveleit. Pedagógiai céllal lefordít hetven könyvet franciából. Halála után jó száz évvel adják ki kéziratait.

– *Mit jelent számodra Mikes?*

– A meditálást. Magaddal nézel szembe, magaddal foglalkozol. Ő az igazi író, aki egy ügyet szolgált, azt, ami benne hitt. Én is igazi írónak tartom magam, és hiszek a nép szolgálatában, a hitvitásban, az igazságban és a hiánnyosságban. Hiszek a magyar nyelvben, ami mindennél fontosabb nekem.

– *A Mikes könyv ezek szerint az értelmiségi helytállásról is szól, az értelmiségi bivatásról. Sokan az értelmiség árulásáról beszélnek.*

– Van alapja. Az értelmiség a nemzet vállalkozása. Tudomásul kell venni, ahhoz, hogy én dolgozhassak, két pali dolgozik valahol és ezért nekem kutya kötelességem órájuk gondolni, az érdekeiket képviselni, és ez ma az értelmiségből hiányzik. Csóró állatok, akiknek a szája tele van hülyeséggel. El kell képzelned az olvasóidat, hogy vannak emberek, akiknek mondani akarsz valamit. Az olvasóknak kell írni, nem a közvéleménynek, mert az korrupt, befolyásolható és ingatag.

Rácz András, Udvarbelyi András

A LEGFŐBB ÉRTÉK: A SZOLIDARITÁS

(Folytatás az 1. oldalról.)

A CSALÁD RETTEGÉSBEN ÉLT

A részletekről *Vilmányi Jánosné* a paksi 1-es posta vezetője, *Mészáros Gáborné*, a Postás Szakszervezet KSZB titkára és maga a kárvalott *Szlucska Sándorné* kézbesítő és fia számoltak be.

– Szlucska Sándorné a paksi 1-es postahivatal kézbesítője 1992. óta különváltan élt férjétől. Lakásuk azonban közös tulajdonú volt. A férfit a ház 1/4 része illette, aki alkoholistá volt. Az utóbbi időben egyre durvábban bánt a családjával. Feleségét egyszer meg is verte, a gyerekekkel is durván bánt. Ezért Erzsike kérte a bíróságot, hogy férjét költöztessék ki a lakásból – meséli *Vilmányi Jánosné* postavezető. – A határozat szerint a férfinak 1998. április 2-áig el kellett volna hagynia a lakást. Mondta is a feleségének, összehajolva holmiját és elmegy, de megjegyezte: *nem fogjátok simán megúszni, elvágom a nyakotokat, rátok gyűjtöm a bázat. A család rettegésben élt. A férfi betartotta a szavát.* Március 14-én, míg Szlucskané kisfiával iskolai ünnepélyen volt, a szabadságot ünnepelték, felgyújtotta a házat.

– *Ki volt akkor ottban?*

– Csak a 17 éves fiú, aki látta, hogyan tör, zúz eszeveszetten az apja a lakásban a bárdal. A gyereket a felbőszült apa megfenyegette, így az nem mert elmenni, csak akkor, mikor a férfi már felgyújtotta a lakást.

– *Mióta ismeri Szlucska Sándornét?*

– 1990. óta dolgozik nálunk, azóta a paksi posta dolgozója. Nem volt a munkája ellen semmi kifogás. Kömlődön nagyon szeretik, mindenki csak dicséri. szorgalmas, kötelességtudó, reggeltől késő délutánig hajtott bruttó 31 ezerért. 10 kilométert kell naponta gyalogolnia és 400 címhelyet kiszolgáltatnia.

SZERETTEM, AMÍG LEHETETT

– Hogyan ismerkedett meg a férjével – fordulok Szlucskanéhez. – Szerelmi házasság volt?

– Igen, az volt. Mindketten húsz évesek voltunk. A nővére a szomszédban lakott. Oda járt és így ismerkedtünk meg. Egy évre rá összeházasodtunk. Akkor is ivott, de csak keveset. Az anyakönyvvezető 1974-ben az örök hűségre buzdított, meg arra, hogy szeressük egymást. Rajtam nem múltott, én addig szerettem, amíg lehetett. Végülis 3 gyerekünk van.

– *Hogyan szokott rá a férje az itatra?*

– Nem tudom, szinte észrevétlenül. Talán az is hozzájárulhatott, hogy 93 óta munkanélküli. Otthon nem találta a helyét. 93-tól én tartottam el a férjemet, mert abból a 6–7 ezer forintból, a munkanélküli segélyből nemigen élt volna meg, amit kapott elitta. Eleinte, mikor jöttek a gyerekek: Sándor, Márk és Zsolt, nem volt gond, szerette őket, míg kicsik voltak. Lassan szakadt el a családjától. Ép elmével ilyesmit nem lehet csinálni, amit ő tett. Azt tudom, mielőtt szétverte és fölggyújtotta volna a lakást, ivott. Azt hiszem, a baráti köre is hozzájárult ahhoz, hogy rászokott az itatra. Sajnos nemcsak alkoholistá lett, hanem felelőtlen is. Több millió értékben kezességet vállalt arra a házra, amit apámtól örökölt. Nem törődött a gyerekekkel, velem, senkivel.

– *Önök kellett fizetni?*

– Kelllett volna. Mivel ő nem tudott fizetni, az adósságot ráterhelték a családi házra. Ha nem válok el, elárverezik a fejem fölül. Többet ért neki a kocsmai barátság, mint a család.

– *Tebát állandósultak a veszekedések?*

– Sajnos. Napirenden voltak. Amikor a munkanélkülit megkapta, már ment inni. 3 éve pedig csak jövedelempótló támogatást kap. Sehol nem tudott elhelyezkedni. Néha kisebb maszek munkákat vállalt, dehát abból nem lehetett megélni.

– *Gyűlölködve váltak el?*

– Nem. Én nem haragudtam rá, csak már elegendő volt az állandó veszekedésből, viszályból. Egyszer veszekedtünk, s akkor megütött, én pedig elhatároztam, többet nem teheti ezt velem. Bokán rúgtam, és elmentem a harmadik szomszédhoz, de utánam jött és szájon vágott. Kirepedt a szám. Nagyon fájt, nemcsak fizikailag, lelkiileg is. Akkor mondtam neki, menjen el, adjuk el a házat, megkapja ház negyed részét. Csak menjen. Azt mondta nem, majd akinek nem tetszik, az megy el.

– *Hogyan tudott ilyen ideges légkörrel a bázat mögött dolgozni?*

– Nehezen. De én tulajdonképpen a munkában pihentem ki magam. Ott nem kellett félnem a férjem zaklatásától.

– *Hogyan értesül bázának felgyújtásáról?*

– Amikor odaértem, már javában égett. A tűzoltók már oltották a tüzet. Három tűzoltókosci vonult fel. Szóhoz sem tudtam jutni. Csak néztem, ahogy ég az ágynemünk, a ruhánk, a szekrényünk, a tévénk, a három ajtó teljesen kiégett. Gyerekeim is ott álltak mellettem. Szörnyű volt. Csak ültem és sírtam három napig. Idegileg teljesen kikészültem.

– *Biztosítva volt a lakás?*

– Szerencsére a szakszervezet 1997. decemberében biztosította és kifizette három hónapra előre a biztosítást.

ÉREZTÜK, SEGÍTENI KELL

– Mi tudtuk, hogy a férje állandóan fenyegeti Erzsikét – veszi át a szót Mészáros Gáborné KSZB-titkár, miközben dunakömlőd felé megyünk. – Tudtuk, ha ez az ember, valóban beváltja ígérését, akkor Erzsike ott marad a két gyerekével és a picit postás fizetésével, földönfutó lesz. Ezért összeült a szakszervezet jogászával, Molnárné Klárral. ' azt javasolta, a bíróságon intézzük el a férj lakhatásának visszavonását. Most már folyamatosan van ez, de a dolog nehezen megy, mert a férj nem járul hozzá, hogy a házat eladják. Gondolom a garázdaság és gyűjtogatás után a bíróság végre igazságot szolgáltat.

– *Hogyan ismerték meg Erzsike gondjait?*

– Hát együtt élünk, együtt dolgozunk. Itt mindent tudunk egymásról. Nem lehetett nem látni, hogy Erzsike reszkette dolgozik. Tudtuk, hogy éjszakánként nem mert aludni, mert félt a férjétől. Hogy bedolgozást kellett vállalnia, mert másként nem tudta volna eltartani a gyerekeit. Mi akkor nem gondoltunk arra, mi a szakszervezeti feladat, és mi nem. Csak azt éreztük, segíteni kell. Sajnos idáig fajultak a dolgok. A gyerekek sínylették meg leginkább, különösen a kicsi.

HÁROM NAPIG CSAK SÍRTAM

Megérkezünk a házhoz. Siralmas. Az udvaron a félg szétégett karosszék, televízió, ágy-nemű. Minden fekete a koromtól. Bent a házban az elszenesedett ajtótokok és álmennyezet. A valamikor fehér falak feketén komorlannak. Nincs szomorúbb látvány, mint egy családi otthon üszkös romjai.

Az asszony, mikor kiszállunk és bemegyünk a kertbe, sírva fakad. Több mint egy hónap múltán sem tudja túltenni magát a tragédián.

– Több mint 700 ezer forint lenne a ház helyreállítása, de nekem ennyi pénzem nincsen és nem is akarok már ide visszajönni. A gyerekeim sem.

– *És most hol lakik?*

– A paksi önkormányzattól bérünk egy szükséglakást havi nyolcezerért, s emellett még fizetjük a közüzemi díjakat, a villanyt, a gázt. Ha nem kaptunk volna segítséget a postaigazgatóságtól és a szakszervezettől, most nem is tudom mit csinálnék. Így, ha nehezen is, de megvagyunk.

– *Kik segítettek még?*

– A családvédelemtől kaptunk negyvenezret. Az egyik szomszédom, aki a paksi Atomerőműnél dolgozik, elintézte, hogy ágy-neműt és bútorokat kapjak. Budapestről a Szállítási Üzem küldött gépkocsit, ők rakták fel és le a veregyházi adományozó ajándékbútorait.

– *Te itt voltál, amikor édesapád felgyújtotta a lakást. Nem lebetett ellene semmit tenni?* – kérdezem a 17 éves Márkot.

– Nem. Nagyon féltem. Nem lehetett hozzá szólni, mert őrjöngött. Az eset előtt azt mondta, ne mondjam neki, hogy apám. Tehát ezután úgy vagyok vele, nekem ő nem apám. Amit tett, azzal betelt a pohár. Anyu még most sem vigasztalódott meg, én igyekszem segíteni neki, amiben tudok.

Állok a kétszobás lakás egyik szobájában. Mindenre az ideiglenesség nyomja rá a bélyegét. Látszik, ez már nem otthon, csak szállás. Szükségmegoldás. Szükségállapot. Búcsúzóul kérdezem Szlucska Sándornét, hogy lesz ezután?

– Hát most három hónapra kaptuk meg ezt a lakást, remélem, hogy a házat el tudjuk adni, és a biztosítótól kapott pénzt hozzáátve tudunk venni egy rendes kis lakást. De félek, hogy ott is megtalál majd a férjem, ha kiszabadul.

Udvarbelyi Bálint, Udvarbelyi András
Fotó: Németh Szabolcs

Késő délután, 1998. április 16-án a Postás Szakszervezet központjából megkeresett Mundruczó Kornél és kért, hogy próbáljunk meg segíteni az ajándékba kapott bútorok szállításában, mert huszadikáig el kell vinni. Másnap reggel a Szállítási Üzem vezetőjével Pintér úrral megállapodtunk, hogy az üzem szakszervezetének km-terhére biztosítanak gépkocsit és megpróbálunk a rakodáshoz embert szerezni. Április 20-án reggel 9 órára kiállt a teherautó a Xantus János utcába, ahol a sofőrön kívül (Schikk Zoltán) még hárman voltunk: Gállfy Zsolt, Görbe Péter és az üzem titkára Benkő Viktor. Nem egészen két óra alatt megpakoltuk az IFÁ-t és útjára bocsátottuk megakva ülgarnitúrával, szoba és konyhabútorral, némi ruhával és edényekkel.

A szállítási üzemnél a segíteni akarás másik szép példája a két megölt postás kolléga családjai számára szervezett gyűjtés, melyen 650 kollégától 60 400 Ft gyűlt össze a két család számára. Ezzel is bizonyítva azt, hogy még van a postán segíteni akarás és a posta még mindig egy nagy család.

Benkő Viktor

LÉPJ BE! EGYÜTT KÖNNYEBB!

POSTÁS SZAKSZERVEZET

.....
alapszervezet bélyegzője

NYILATKOZAT

Alulírott (név) (lakcím)

..... (anyja neve), mint a Postás Szakszervezet tagja, megbízom

a munkáltatómat, a (cég), hogy munkaviszonyom alapján, részemre általa fizetendő mindenkor havi fizetésemből szakszervezetem illetékes testülete (Kongresszusa) által meghatározott és munkáltatómmal rendszeresen közölt szakszervezeti tagdíjam összegét a számféjtéskor elkülönítse, és azt az említett szakszervezet részére átutalja.

Ez a megbízás visszavonásig érvényes!

Kelt: év hó nap.

.....
létszámszerv

.....
olvasható aláírás

A POSTÁS SZAKSZERVEZET VITAFÓRUMÁN ELHANGZOTT ELŐADÁS

A cím két utolsó szavát – értékvédelem, szakszervezet – itt aligha szükséges magyarázni. Az első fogalomról – értékrend – azonban már kicsit bővebben kell szólni. A három címszó – értékrend, értékvédelem, szakszervezet – összefüggése pedig már megér egy misét. Vagyis egy szellemi tréninget.

Lássuk, *mi az érték?* Tudatforma, amelyben az értékelő viszonya fejlődik ki a valósághoz. Érték az, amit hasznosnak, jónak, eredményesnek tekintünk. Irányultság, attitűd, ami felé törekszünk. Az *értékek* eszmei természetű fontosságok az emberek között. Közös vonásuk, hogy középpontjukban a *minőség* áll.

Mi az *értékrend?* Azt foglalja magában, hogy az egyén, a csoport, a szervezet milyen célokat tart fontosnak, milyen ideálokat, példákat, magatartásformákat tekint követendőnek, milyen eszközöket és módszereket tart elfogadhatónak. Az értékrend irányító „tűrtájszélzők” életünk tájain, minta, norma, mérték, szabályozó eszköz. Támpont a tájékozódáshoz, a választáshoz, a gondolkodáshoz, a cselekvéshez. Nélküle nehezen képzelhető el a tudatos egyéni és közösségi élet. Védelmet nyújt az embernek, tartalmat ad az emberi méltóságnak.

Nézzük, milyen viszonyban vannak az *értékek és az érdekek*? Gyakran keverednek és összefonódnak. Az a jó, ha az egyéni érdekek egybevágnak a kívánatos értékekkel. Nem helyes olyan értékeket hirdetni és támogatni, melyeknek ellentmondanak az emberek érdekei. Az értékrendszer nem épülhet másra, mint az érdekekre, ám ez nem jelentheti az érdekek fetisizálását, mindekközlőtlenségét.

Melyek az *értékek főbb fajtái* és területei? Ilyen alapérték maga az emberi élet, az egészség, a rend, a közjó, a béke, a munka, a létbiztonság, a család, a közösség, a képzettség, a tudás, a hazafiság, a nemzetköziség. Fontosak a természeti értékek, a gazdasági, a politikai, az erkölcsi, a kulturális-művészeti értékek, továbbá a köznapis értékek, az emberi értékek. Nagyjelentőségű a tájékozottság, az információ érteke, különösen napjainkban, a videó, a számítógép korszakában, amikor megjelent az internet.

Beszélhetünk-e *szakszervezeti értékekről*? Igen, a felsoroltak mellett, velük együtt vannak sajátos szakszervezeti értékek. Ilyenek: az összefogás, a szolidaritás, a szervezett erő s a legnagyobb érték: a *szakszervezeti egység*, mint a sikeres érdekvédelem és érdekvédelem legfőbb feltétele.

Mit tarthatunk a *szakszervezeti tisztségviselő* legértékesebb tulajdonságainak? Az általános, örök emberi értékek – a tisztesség, becsület, türelem, pontosság, őszinteség, szótartás, udvariasság, stb. – mellet az érdekvédelem legfőbb tulajdonságai: a szociális érzékenység, az empátia, a konfliktustűrő- és megoldó képesség, a kommunikációs készség, a mozgalmi véna, a politikai kultúra, a vitakészség, a munkaügyi és jogi jártasság, s nem utolsósorban, egy-két szakma alapos ismerete.

VÁLTOZÓ ÉRTÉKEK

Az alapértékek *összefüggének*, harmóniára törekednek egymással, de *fejlődnek* is van közöttük. Értékek mindig vannak, de – időnként, koronként, területenként – *változnak* is a történelem alakulásában. Milyen nagy volt például a művészet szerepe az itáliai reneszánszban, vagy a technikáé az angol ipari forradalomban!

Vegyük az *öregek* példáját. A régebbi korokban – sokhelyütt ma is – az idős ember egy kicsit a bölcs szinonimája volt, s ez kifejezésre jutott a „vének tanácsainak” működésében is. Az idős embert kötelező *tisztelet* övezte. Ennek az a szokás sem mond el, hogy egyes helyeken az idős emberek magatehetetlenségük végső fázisában felmennek a hegyre meghalni.

A XX. század végén *nem könnyű* öregnek lenni. Sehol a világon. És itt nem pusztán anyagi nehézségekről van szó. Hanem arról, hogy ha valaki elért egy tisztes kort, rövidesen kiderül, hogy az általa választott és követett értékek már nem érvényesek, használhatatlanok a gyermekek, az unokák számára. Különösen így van ez a mi „huzatos” régióinkban a Közép-Kelet Európában, Magyarországon, ahol – felsorolni is rémisztő – micsoda változások és milyen gyors egymásutánban történtek a mögöttünk hagyott évtizedekben: a Monarchia felbomlása, az első világháború, az

1918-as polgári demokratikus forradalom, az 1919-es Tanácsköztársaság, a Horty-korszak, az 1929-es gazdasági válság, a második világháború, az újjáépítés, a Rákosi-korszak, 1956, Kádár-korszak, 1989–90-es rendszerváltás Horty újratemetésével, a szovjet csapatok kivonulásával és az amerikai katonák bejövételével.

Ha csak a rendszerváltás előtti és utáni időszakot vesszük, láthatjuk, *hogyan változott az értékrend*. Tervgazdaság helyett piacgazdaságnak nevezett kapitalizmus, egy párt helyett több párt, egy Szaktanács helyett hat szakszervezeti konföderáció. Azelőtt azért fizettek hűségjutalmat, hogy minél tovább maradjanak az emberek a vállalatnál, most meg azért kapnak végkielégítést (ha kapnak), hogy minél hamarabb tünjenek el a csődbe jutott, privatizálandó, leépítendő cégektől, társaságoktól.

Korábban erény volt a hűség, a szerénység, kitüntetett érték volt a humán műveltség, a közösségi szellem, tömegessé vált a társadalmi munka. Napjainkban felerősödött az individualizmus, az *önzés*, elterjedtek az egyéni túlélési technikák, meggyengült a szolidaritás, divat lett a rámenős agresszivitás, a „lenyúlás”. Igaz, felértékelődött a vállalkozó szellem, az alkalmazkodó képesség, a konvertálható szakmai tudás, az idegen nyelv ismerete, megjelent a civil kurázsi, nagy érték lett a kapcsolati tőke. Elgondolkodhatunk azon, hogy mi kellett a karrierhez, melyek voltak az érvényesülés útjai-módjai egykoron és most?

Elűnődhetünk és vitarokozhatunk persze azon is, hogy milyen az alkotó, teremtő munka becsülete? Mit jelent az, hogy „*jogszerű, de erkölcsstelen*”. Amikor a köztulajdon volt nyomasztó többségben, akkor azt mondtuk: azért lopnak az üzemekben, a hivatalokban, a técszekben az emberek, mert nem érzik magukénak a társadalmi, az állami tulajdont. Most, amikor már vannak tulajdonosok és a magántulajdon dominanciája érvényesül, *miért lopnak* többen és többet? Ha demokráciában és jogállamban élünk, akkor miért nő a bürokrácia, miért burjánzik a korrupció, miért ilyen sok a felderítetlen visszaélés, miért ilyen mértékű a bűnözés, miért olyan a közbiztonság, hogy félünk kell otthon, az utcán, féltenünk kell a betörőktől a hétfégi nyaralóinkat, (ha vannak).

És folytathatjuk a kérdéseinket: *értékváltás vagy értékváltság* zajlik körülöttünk és bennünk? Mi a jó és a rossz a multinacionális vállalatok jelenlétében? Mi jellemzi a tőke-munka viszonyát, ellentétét manapság? Hol van a munkásság? Lehet-e, kell-e politizálni a szakszervezetekben. Beszélhetünk-e egyáltalán bal- és jobboldalról? Minek a platformok az érdekképviseletekben? – azért, hogy megosszák a tagságot? Miért mennek a szakszervezeti vezetők a parlamentbe, miért van szükség az MSZOSZ és az MSZP együttműködési megállapodására?

„OSTORCSAPÁS AZ ÖNÉRZETEN”

Tudjuk, érezzük, hogy tele vagyunk kételyekkel, dilemmákkal, hiszen a létbizonytalansággal arányos a *tudati bizonytalanság*, a dolgok, a jelenségek, a fogalmak értelmezésének zűrzavara. Ezért is adtam ki legújabb könyvem, hogy valamelyest hozzájáruljak a gondolkodtatáshoz, a közös töprengéshez, a félreértések tisztázásához. Szándékom az volt e kötettel, hogy hozzájáruljak a rendszerváltás és a baloldaliság összefüggéseire. Bizonylani szeretném, hogy jöhet a magyar társadalom többsége változást akart a nyolcvanas évek végén, de nem mindenki akart rendszerváltozást, és főként *nem ilyet* kívánt.

Ezt megmutatta az eufórikus hangulat viszonylag gyors lelohada, a csalódás, a kiábrándulás a kilencvenes évek elején. Ezen nem csodálkozhatunk, hiszen megéltük: szinte máról-holnapra berobbant a csodaszernek tekintett szabad piac, a *radikális gazdaságpolitika*, a monetarizmus, vagyis a követelés: az állam vonuljon ki mindenhonnan! Ezeket erősítették a nagy pénzekért behívott nyugati „szakértők” a maguk sajátos tanácsaikkal, amelyek nélkülöztek a magyar valóság ismeretét.

Az eredmény ismert: drasztikusan visszaesett a nemzeti jövedelem, folytatódott az ország eladósodása, 1989-hez viszonyítva 20 százalékkal csökkent az életszínvonal, megszűnt másfél millió munkahely, s mindezt – a jobboldali dáráló légkörében – heves szakszervezet-ellenesség kísérte.

Az válogatott cikkgyűjteményt tartalmazó *Ostorcsapás az önérzetem* című kötet másik funkciója, hogy próbáljuk kicsit feloldani a baloldaliság körüli félreelmeket, a szemérmességet, oszlassuk el a félreértéseket, a torzításokat, a kuszaságokat. Ezért tettem kísérletet arra, hogy a *baloldal minden áramlata*, változata szerepeljen benne, és amennyire lehet, öntsünk tiszta vizet a pohárba: mi a baj, ki a baloldali, melyik a baloldali párt, milyen a baloldali politika, s felmutassuk a baloldali értékeket, a baloldali szellemiséget, a baloldaliság lényegét.

E szerint: a szociális érzékenység fontos, de nem meríti ki a baloldaliság fogalmát; mint ahogy a szegénység, a nyomor sem egyenlő a baloldalisággal. Az elesettek, az alávetettek, a kirekesztettek támogatása része a baloldaliságnak, de nem teljessége. A baloldaliság nem egyszerűen a baloldali értékek – a szabadság, a demokrácia, az esélyegyenlőség, a társadalmi igazsá-

gosság, a szolidaritás, a közösségiség, a kritikai szellem, a kultúra, a környezetvédelem – számtani összege. A *baloldaliság*: szellemi alapállás, gondolkodásmód és magatartásforma, szemlélet, életérzés, stílus, hagyomány, egyszersmind praxis is. Olyan, amely *szemben áll* mindenfajta kizsákmányolással és privilégiummal, harcol az embert lealacsonyító nézetek, a nacionalizmus, a fajgyűlölet ellen, küzd a munka jogáért, a közjóért, az emberi méltóság tiszteletben tartásáért.

Vannak, akik kétségbevonják a bal-jobb kategóriapár létjogosultságát, elavultnak, túlhaladottnak tartják, holott a francia forradalom óta, több mint 200 éve kiirthatatlan a mindennapi szó-készletből, a politikai irodalomból.

A baloldaliság nem tudományos fogalom, de nem is gumifogalom; körülírható, *használatos* kategória. A kultúra foglmára sincs pontos, mindenki által elfogadott definíció, mégis mindenki tudja, miről van szó, ha azt hallja, hogy: kultúra.

A baloldali értékek nem választhatók el mereven egymástól. Gyorsan keverednek a liberális és konzervatív értékekkel is. Nem véletlen a figyelmeztetés: a baloldal *sokszínű*. Ime néhány jelző: kemény baloldal, puha baloldal, szélsőbal, szalonbaloldali, úri- és népi baloldal, szocialista baloldal, demokratikus baloldal, balközép, európai baloldal, stb. Mindent egybevetve: a baloldaliság a politikai kultúra része, a szellemi értékvédelem alapja, átszövi az egész szakszervezet-politikát. Illyen értelemben beszélünk szakszervezeti baloldaliságról.

POLITIKAMENTESEN?

A szakszervezet nem politikai, hanem *értékvédelmi* szervezet. Önálló, független szervezet, egyben mozgalom is, amelynek tag-sága-világnézete, politikai beállítottsága, kora, iskolai végzettsége, szakmája, ízlése, stb. Szerint – különböző, *heterogén* összetételű. Ezt azonban nem ajánlatos leszűkíteni, csak önmagában értelmezni, hiszen a szakszervezet *nem légüres térben* működik, hanem adott hazai és nemzetközi körülmények között.

A szakszervezet azonban em csupán érdekvédelmi, hanem *társadalmi* szervezet is. Vannak szociális partnerei – kormány-szervek, munkáltatók, tulajdonosok –, akikkel együttműködik az érdekegyeztetés fórumain, miként együttműködik a munkaharc folyamataiban a civil szervezetekkel, a kamarákkal és kapcsolatot tart a politikai pártokkal, a különböző hazai és nemzetközi szervezetekkel, közéleti tényezőkkel.

Attól tehát, hogy a szakszervezet önálló és független, még *nem semleges* az érdekkörébe vágó eseményektől, körülményektől, a munkaügyi anomáliáktól. Attól, hogy a szakszervezet nem politikai szervezet, még nem politikamentes, hiszen az érdekképviselet, az érdekvédelem s általában a munkaharc, a munkahelyi konfliktusok sem mentesek a politikától. Talán a múlt év végi, az idei év eleji postás *bérbarc*, a hűzd meg-ereszd meg tárgyalások, a sztrájkkészültség, a megállapodás kompromisszuma politikamentes volt? A posta árus lapterjesztésének privatizációja talán mentes a politikától?

Nem tudja az ember, hogy nevésszen vagy háborodjon, amikor azt olvassa az újságban: a SZEF, az ÉSZT, az Autonómák és a Liga úgy határozott, hogy politikamentesen ünnepli május elsejét. Mint a közönyösek, a *langyosak*, akiket – a Biblia szerint – Jézus is kiköpött. Vagy a szabaddemokraták egyes szószólói, akik vörös-virslis majálissá fokozzák le a munka ünnepét, a nemzetközi szolidaritás szép és harcos seregszemléjét. Persze hogy majális is, családi szórakozás is a fűben heverészés a Városligetben az árnyas platánok alól nézni a műsort, hallgatni a zenét, bók-lászni a kirakodó sátrak között, s közben találkozni barátokkal, ismerősökkel, lehúzni egy korsó sört. De aki csak ezt látja és lát-tatja május elsejéből, az *nem érti*, vagy nem akarja érteni az ünnep igazi mondanivalóját, szellemiségét. Azt, hogy miért jöttek ide először 1890 május elsején a budapesti munkások, s azóta miért járnak ide 108 éve minden alkalommal.

Beszélni kell erről, mert a kapitalizálódó hatalmi elitnek érdeke a tömegek depolitizálása, és *nem érdeke* a harcos munkásmozgalmi, szakszervezeti hagyományok ápolása, mert azt is – még Horn Gyula is – elavultnak tekinti. Beszélni kell erről, mert nálunk most kordivat a szegénylős baloldaliság, a bátortalan, óvatossá politizálás, a szakmaiság, a szakértőség túlhangsúlyozása, holott a klasszikus értelmiségfelfogásban együtt van a szakmaiság és a politikusság. Az ügyveles divatokhoz pedig annyit: az látszik helyes magatartásnak, ha nem helyezkedünk velük szembe, de nem is akarjuk túllícitálni azokat.

Beszélnünk kell az említett problémakörörről azért is, mert nem árt kissé *bátrabb*, markánsabb véleménynyilvánításra ösztönözni magunkat. Bele érve azt is, hogy merjünk gondolkodni, merjünk visszautasítani a szakszervezeteket ért támadásokat. Mert, hogy ilyenek is léteznek. Tapasztalhatjuk a saját környezetünkben, a sajtóban, a különböző fórumokon, a munkahelyeken.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy egyes nyugati országok egyetemien tanítják a *szakszervezet-ellenes módszereket*. Azt, hogy miként kell felbomlasztani a szakszervezeteket, hogyan le-

ÉRDEKVÉDELEM - SZAKSZERVEZET

het leszerelni a sztrájkbizottságokat, létrehozni "szakszervezetmentes övezeteket", mivel lehet megvenni, lefizetni – autóján-dekózással, felügyelőbizottsági tagsággal – a hangadó, meghatározó tisztségviselőket.

Egy nemrég Kossuth-klubbeli tanácskozásról idézek, amelyen vezető politológusok, szociológusok, történészek és filozófusok vitatkoztak a mai munkásságról. A szakszervezeetről szóló *legjellegzetesebb* mondatok így hangzottak: feladták az érdekvédelmet. Gyengék a szakszervezetek, tarka-barka képe mutatnak, létükért harcolnak. A szakszervezeti vezetők bemennek a parlamentbe, integrálódnak a hatalomba, többet törődnek saját karrierjükkel és vállalkozásaikkal, mint a munkavállalók gondjaival.

Vannak más jelzések is. Szőke Károlytól, a vasasszakszervezet alelnökétől hallottam egy minapi előadásában a lehangoló információt: *sok családban szakszervezet-ellenes légkör* uralkodik. A szülők arról beszélnek gyermekeiknek, hogy a szakszervezetek elárulták őket, az apák megtiltják fiaiknak-lányaiknak, hogy szakszervezeti tagok legyenek. Fiatalság nélkül pedig nincs utánpótlás, nincs mozgalom.

Nemrég egy filmvetítéssel összekötött vitát vezettem, amelyet „A munkásosztály a kapitalizmusba megy” címmel Szabolcs Béla rendezett *a szekszárdi búhosok sztrájkjátörténetéről*. Ültek a közönség soraiban olyanok, akik könnyeztek, másoknak elszorult a torkuk, nemegyszer felháborodott hangok hallatszottak a sorok közül. A legfőbb hozzászóló – a munkások naivitása, hiszékenysége, kiszolgáltatottsága és becsapása láttán – a szakszervezetek képsívelőinek tétova, erőtlén szereplését kifogásolta.

Nem azt mondom, hogy direkt, napi pártpolitikát folytassunk, priméren politizáljunk, de kérdezem ismét: lehetünk-e adott esetben *semelegesek*, politikamentesek? Olyankor például, amikor éppen hogy körvonalozódik a potyautas probléma megoldása a szakszervezetben – mármint, hogy a szervezeten kívüli munkavállalók is járuljanak hozzá az érdekvédelem költségeihez – máris kritikai ösztűz zúdul a javaslatra Bosányi Katalin és mások tollából. A vád: „épületes ötlet”, „szereptévesztés”.

A SZAKSZERVEZETEK ÉS A PÁRTOK

A szakszervezet nem a hatalom része, hanem *batalmi ellen-súly*. A szakszervezetnek van jelzőszerepe, kontrollszerepe és nevelő szerepe – ha ezekről, különösen az utóbbról, mostanában nem is igen beszélünk. A nevelőszerepen elsősorban az *értékek védelmé* és tiszteletét értem. Földes György, a Politikatörténeti Intézet igazgatója pedig az MSZOSZ konferenciáján a szakszervezetek *közösségteremtő* funkciójának fontosságát hangsúlyozta.

Nem árt, ha megerősítjük magunkban: a szakszervezet az egyik legszebb, *legemberibb* szervezet. Mindent az emberért, annak segítéséért, élet- és munkakörülményei javításáért tesz. Más oldalról ez azt jelenti, hogy fellép az embertelenség, a megaláztatás, a „kiszolgáltatottság” ellen. Ebből a felfogásból táplálkoznak a szakszervezetek gyökerei, erről szól egész történetük.

A szakszervezeteknek is van *értékerendjük* – ha ez nem is tudatosul bennünk. Erre épül a szervezet célja, tevékenysége, ezt tükrözik eszközeik, módszereik, testületeik és tisztségviselőik. Az értérend pilléreire épülnek az érdekvédelem törekvései, prioritásai. Ilyen értelemben a szakszervezet *rendszerfüggetlen*, ha nem is abszolút értelemben, mert közelebb áll azokhoz a pártokhoz, kormányokhoz, szervezetekhez, amelyek a legtöbbet tesznek a munkavállalóért, az érdekvédelem feltételeinek javításáért. Itt is érvényesülnek az érzelmi elemek, a rokonszenv-ellenzenv ellentétpárja.

Mint tudjuk, több mint száz éve a leginkább munkavállaló- és szakszervezetbarát pártok a szocialista-szociáldemokrata pártok, ami természetes, hiszen *világnézeti közösség* köti össze őket. Ez végig követhető a XIX. század végétől napjainkig. Gondoljunk például arra, hogy *kik* kezdeményezték és hozták 1990–94 között a szakszervezet-ellenes parlamenti törvényeket, és *kik* küzdöttek ellene? *Kik* akarták szétverni az MSZOSZ-t? A parlamentben csak az MSZP, azon kívül pedig a Munkáspárt és az MSZDP emelte fel a szavát.

Az már más kérdés, hogyan viselkedett az MSZP azután, hogy a munkavállalók, a szakszervezeti tagság hathatós támogatásával, 1994-ben hatalomra került. Mintha megelégedett volna erről a támogatásról, a szakszervezetek szerepéről. Jelen voltam az MSZP Szociáldemokrata Társulásának azon az ülésén, ahol *Béke-si László* – mások bólogatása közepette – meghirdette: nem a múltat képviselő, konzervatív szakszervezeteket kell az első számú szövetségesnek tekinteni, hanem az újra leginkább fogékony, jövőre orientált ifúságot.

Emlékszünk az 1994–95-ös időkre; arra, hogy a nagyobbik kormányzópárt – a szűk mozgástérre hivatkozva –, miként jegelte a baloldali értékeket, hogyan hozta meg a kormány döntését *a Bokros-csomag* indításáról, a szakszervezetek megkérdőjezése nélkül, hogyan feledkeztek el olyan, a szakszervezetek működési feltételeit javító intézkedésekről, amelyek még pénzbe sem kerültek volna.

Mindez hűvössé, *kritikussá* tette az MSZOSZ–MSZP viszonyát, ám a kölcsönös bírálatok és a távolságtartás után megkez-

dődött a tisztázó párbeszéd, amelynek eredményeként megindult a közeledés, a választások előtt ismét létrejött az együttműködési megállapodás, beleértve a szakszervezeti vezetők parlamenti képviselővé jelölését is.

Ilyen előzmények után ne csodálkozzunk azon, ha *fennmar-tások* kísérik a szakszervezetek és a pártok kapcsolatát, az MSZOSZ és az MSZP együttműködését, és ellenérzések fejeződnek ki a szakszervezeti vezetők pártlistákon történő képviselőjelölésével kapcsolatban. Másfelől azonban – az érzelmek helyett az *észér-vekre*, a rációra figyelve – be kell látni, hogy a szakszervezetnek is szükségük van *szövetségesekre*, hiszen ez is történelmi tapasztalat. Minden fórumot, szervezeti kereteket, együttműködési lehetőséget ki kell használni az eredményesebb érdekképviseletért. Ilyenek – s közülük a legjelentősebbek – az Országgyűlés és a tb-önkormányzatok, továbbá a kamarák, az egyesületek, stb.

Mellesleg: nem az a baj, hogy az érdekvédők bekerülnek a parlamentbe. Ez kitüntető alkalom, jótékony adottság. Kérdés, *ki tud-ják-e használni* a törvényhozás kínálókozó lehetőségeit, a zérdekvédelem javára képesek-e kamatoztatni a kapcsolati tőkét? Csak remélni tudjuk – de hinni akarjuk –, hogy ez *jobban* sikerül a következő ciklusban, mint a most befejeződőben. Többet és jobban szerepelnek majd, mi is többet hallunk majd róluk és a munkavállalók, a nyugdíjasok is többet profitálnak parlamenti munkájukból.

E gondolatmenet végén rögzítsük: minden pártnak van valamilyen szakszervezeti kötődése. MSZOSZ-en kívüli szakszervezetektől is vannak parlamenti képviselőjelöltek. A szakszervezeteket és a szocialista mozgalmakat hasonló, vagy azonos értékrend kapcsolja össze. *A szakszervezetek és a pártok* viszonya jelenleg meglehetősen rendezetlen, problematikus ezért további elméleti munkára, tisztázó vitákra van szükség.

KÉRDEZZÜNK!

Az értékvilág sajátja, hogy az értékek *változnak*, módosulnak. Az értékek nem valósulnak meg maguktól. Ha a kíváncsatos érték nem teljesül – figyelmeztetett Sándor László – nem biztos, hogy az érték tartalmán kell változtatnunk. Az értékek száma gyarapszik is. Új, jelentős érték-ként kezelhetjük *a minőséget és a mértéket*. Nem véletlen, hogy az utóbbi időben nemcsak a termékek, a munkaminőségéről beszélünk, hanem az élet minőségéről is. Arról, amelyről *Németh László* A minőség forradalmában már 1938-ban közzétette gondolatait.

Az értékeket azonban nem elég ismerni; értelmezni, alkalmazni is tudni kell. A *szabadságról* sem csak papolni illik. Nem árt tudnunk – Heltai Jenő szavaival –, hogy a szabadság nem perzsavásár. Nem egyenlő a szabadossággal. És van szervezkedési szabadság is, amit tudomásul kell vennünk a multiknak és a túl-lihogó magyar menedzser uraknak is.

A *demokráciára* csaknem mindenki igent mond, ám hajlamosak vagyunk arra, hogy azt értsünk rajta, amit akarunk, csak a lényegre felejtsük el. Azt, hogy a demokrácia eredeti jelentése: népuralom. Az sem elhanyagolható, amit Bibó István tanít: a demokrácia egyenlő azzal, hogy „nem félni”. Beleszólni és nem félni. És persze nemcsak képviseleti demokrácia van a világon, hanem közvetlen demokrácia is.

Sok szó esik az *emberi jogokról*. Az USA külügyminisztériuma minden évben közzéteszi értékelését arról, hogyan érvényesülnek az emberi jogok a világ egyes országaiban, így nálunk is. Az osztrályfőnök kiállítja a tanulók bizonyítványát. Ez önmagában is különös és vitatható, ám az sem hallgatható el, hogy miközben nagy hangsúlyt kap a másság és a kisebbségi probléma, aközben nem beszélnek a legfőbb emberi jogról, a munkához való jogról, az élet alapjáról, a megélhetés fő forrásáról.

Jacques Derrida, korunk egyik legnagyobb élő filozófusa a világ tíz legfőbb baja között az első helyen jelölte meg a *munkanélküliséget*. Munkanélküliekből az EU-országokban 20 millió van. S mint tudjuk, a munkanélküliség nem pusztán állástalanság, hanem olyan *bátrányos élethelyezet*, amelyben fölöslegessé válik, leértékelődik az ember, széttroncsolódik a személyiség, széthullik a család, különösen, ha tartós munkanélküliségről van szó.

Nem véletlen, hogy az érdekvédelmi munkában az *első* között szerepel a foglalkoztatás, a bér és a jövedelem, valamint a szociálpolitika.

Az értékek kiválasztásában és megítélésében a szakszervezeti tisztségviselőnek az segít, hogy mindenhez *a szociális klíma fe-lől* közelít, és azt kérdezi magában: kinek az érdeke? Az erre adott helyes válasz a jó döntés legfőbb feltétele.

Konkrétan: nem elég egyenlőséget hirdetni, azt is meg kell jelölni, hogy *milyen* legyen. Nem elég szolidaritásról beszélni, azt is tudatni kell, *kivel* és mennyire szolidarizálnak. Nem elég rendet követelni, hozzá kell tenni, *milyen rendet*, milyen módon. Nem elég közösséget kívánni, tisztázandó, milyen államot akarunk, milyen kapitalizmust szeretnénk (és leginkább) *nem* szeretnénk, hiszen ez még nem dőlt el.

Mondjunk *nemet* az álhumanizmusra, az áldemokráciára, de a demagógiára, a féktelen önzésre, az agresszív magatartásra, a

mindenen átgázoló, mohó hatalomvágyra. Ismerjük el: kell a külföldi tőke, de legyünk kíváncsiak arra is, hogy *mennyi profit megy ki az orszábol*. Tudomásul vesszük a tőkészek jelenlétét, ám érdekel bennünket a munkásember sorsa is. Az adózást nem tarthatjuk meg, de vajon el kell-e fogadni ekkora jövedelmi különbségeket, ilyen aránytalan adózást?

Érdekes hallani a privatizáció, a stabilizáció sikereiről, de *csak sikerrel* van-e szó? Hol vannak a privatizációs bevételek és hol vannak a szakszervezeti vagyon bevételei? A stabilizáción ne csak gazdasági stabilizációt értsünk, hanem *társadalmi* is: foglalkoztatási biztonságot, szociális biztonságot, jogbiztonságot és mindenekelőtt: *létbiztonságot*.

A TŐKEURALOM ELLEN

Gyakran halljuk: jogharmonizációra, vagyis EU-megfelelésre van szükség a jogrendszerben. De tegyük hozzá: *a bérékben*, a nyugdíjakkban a szociálpolitikában is.

Halljuk, olvassuk: a közbiztonság „még mindig jobb, mint Nyugaton”. Vagy: „a cigányokat ne rakjuk konténerbe, mert mit szólnak hozzá Brüsszelben?”

Ne csak arra figyeljünk, mit szól hozzá a Nyugat. Az érdekeljen bennünket elsősorban, hogy mit szól hozzá *a magyar munkavállaló*, a lakosság, a mi népünk. A fejlett országoktól tanulunk kell – a magyar sajátosságok figyelembe vételével –, de nem hajbókolva, szolgálalkúen utánozva, másolva a Nyugatot. Több tartást, *nagyobb önbecsülést*, gerincességet. A jót vegyük át, ne a kulturális szemetet! Beszéljünk bátrabban arról, hogy nem üres zsebbel és feltartott kezekkel megyünk az Európai Unióba, hiszen vannak olyan *nemzeti értékeink*, hagyományaink – 1100 éves államiságunk tapasztalatai, a magyar föld termékei, a magyar munkás és értelmiség szakképzettsége, szürkeállománya –, amivel gazdagíthatjuk Európát, s amelyeket meg akarunk őrizni.

Eddig jórészt csak az EU napos oldaláról, az előnyökről esett szó, keveset hallottunk a hátrányokról, arról, miről kell lemondanunk. Szakértők újabban arra figyelmeztetnek, hogy *most jönnek a részletek*, a követelmények, a nehézségek, ezért fel kell készülni a keményebb feltételekre, a konfliktusokra, nehogy nagyobb csatlódás érjen bennünket. Tartsuk tehát kordába illúzióinkat – a reális optimizmus megőrzésével, hiszen ma már nem az kérdés, megyünk vagy nem megyünk az EU-ba, hanem: *hogyan* megyünk?

Egypólusú, Ameika által meghatározott, *globalizálódó világban*, a korszakváltás időszakában élünk. A föld lakosságának 20 százaléka rendelkezik a föld anyagi javainak és forrásainak 80 százalékával. A szabadverseny, klasszikus tőkés gazdaság *korporatív kapitalizmussá* vált. Hihetetlenül megnőtt a pénz hatalma, megerősödött *a nemzetközi tőke uralma*, amely a kormányoknak is diktál. Kimúlóban a jóléti állam, leáldozóban a neoliberalizmus, új kihívások, dilemmák előtt áll a világ, különböző alternatívák versengenek, számos új modell kerül az elképzelések középpontjába. Erről szólnak Soros György vészjelzései és a pápai megnyilatkozások is. Sokan érzik, hogy a tőke uralmát korlátozni kell, mert különben nagy baj lehet.

Ellensúlyra van tehát szükség. Ez az ellensúly csak a *nemzetközi baloldallal* lehet, amelynek *centruma* a szakszervezeti mozgalom. Így s ezáltal értékelődik fel a szakszervezetek szerepe itthon és külföldön, ebben érhető tetten a munkának fontossága és személyes tevékenységük, *feltelességünk* is. Ehhez kellene felnőnie az MSZOSZ-nek, a Póstás Szakszervezetnek, s nekünk valamennyiünknek, akiknek ilyen-olyan közünk van a magyar szakszervezeti mozgalom jövőjéhez.

Igaz, nem vagyunk könnyű helyzetben – mikor voltunk? – hiszen keverednek, bonyolódnak a dolgok. Horn Gyula egy csepeli gyűlésen munkáshallgatók előtt azt emelte ki, hogy *a multik* meg vannak elégedve a kormány munkájával, a külföldi befektetők bizalommal viseltetnek a kabinet iránt. Az agyagbadön-bőlés, a nyugdíjemelést hajdan ellenző Orbán Viktor pedig gyakorlatilag a *Kádár-korszak értékeit* méltatta hívei előtt a Pesti Vigadóban. A fiatal jobbosok a többi jobboldali párttal együtt *bal*-ról igyekeznek előzni, s mint látjuk, nem is sikertelenül ütök le a ziccereket egymást felülmúló ígéretekkel.

Az is igaz viszont, hogy a szocialista pártelnök-miniszterelnök az utóbbi időben többször *megköszönte*, hogy a munkavállalók, a nyugdíjasok kibírták a megpróbáltatásokat, elviselték a megszorító intézkedéseket, meghozták a szükséges áldozatokat, a szakszervezetek pedig – a társadalmi békét szem előtt tartva –, megértést tanúsítottak a kormány népszerűtlen intézkedései iránt.

Ezzel azonban ne tekintsük befejezettnek a történetet. A gazdasági növekedés megindulásával ne legyünk szemérmesek: *nyújtjuk be a számlát* a munkavállalók, a nyugdíjasok, a szakszervezetek nevében. Különösen, ha a parlamenti választások a baloldal várakozásainak megfelelő eredményeket hoznak. Szerénytelenül, tiszta lelkiismerettel megtehetjük ezt, mert minden erkölcsi alapunk megvan hozzá; a szakszervezetek jövőjéért érzett felelősségünk pedig kötelességünk ké is teszi.

Kárpáti Sándor

TALLÓZÓ

Postás Dolgozó, 1968. április

AZ ERŐK EGYESÍTÉSE

A Közkalkalmazottak és Rokonszakmabeli Dolgozók Szakszervezetei Nemzetközi Szövetségének IV. Konferenciája április 8-tól 13-ig tartott az Építők Székházának kongresszusi termében. A 22 millió közkalkalmazottat, postai, egészségügyi, pénzügyi és kommunális dolgozót tömörítő szövetség tanácskozásának célja volt: megvizsgálni a szakmák dolgozóinak helyzetét, meghatározni a szakszervezetek között, időszaki tennivalóit. Több, mint negyven országból érkeztek delegátusok. A nemzetközi helyzetről szólva elítélték az amerikaiak vietnámi agresszióját, és egyúttérző táviratot küldtek Martin Luther King, amerikai békeharcos családjának.

KOMLÓI FORGALOMNÖVELŐK

A Komló I. postahivatal vezetői öntevékenyen, és tegyük hozzá ötletesen növelik a forgalmat. A sportkedvelők igényeinek kielégítésére az NB I. és B mérkőzések eredményeit a 08-as helyi tudakozón közlik. A peremkerületekre is kiterjesztették a csomagkézbesítést, ezenkívül nagy propagandát csináltak a nyeresénytakarékbetétkönyv nyerteseinek. A komlói betétkönyv-tulajdonosok közül ketten egy 500-as Fiat kombit, és egy Wartburgot nyertek.

AZ ÓSI ÜZENETRÖGZÍTŐ

Az Örmény SZSZK-ban elkészült az információs telefon kísérleti példánya. Az automata az előfizető távollétében magnetofonkészülék segítségével közli a hívó félnek szóló üzenetet. A dzsrvevszszki gyár rövidesen megkezdí az információs telefon sorozatgyártását.

MÉG EGYSZER A KUTYAHARAPÁSRÓL

Szolnok megyében az elmúlt öt év alatt 46 esetben marták meg a kutyák a kézbesítőket, akik emiatt rövidebb-hosszabb időre kénytelenek voltak betegállományba vonulni. Pedig a Postaszabályzat 50. § (2) alapján a címzett feladata, hogy lakása ajtaján, kertes háznál a telek bejáratánál megfelelő biztonságot nyújtó levélszekrényt szereljen fel.

SZÁZ ÉVE AZ UTAKON

3000 autómobilből álló kiállítást láthatott az az érdeklődő, aki április 4. és 13. között felkereste a Kelenvölgyi Községi Házat. Berta János, az itteni autómobil gyűjtő klub szakosztályvezetője, a Postaszállítási Igazgatóság minőségi ellenőre szervezte a kiállítást, amelyen számos postás gépjármű is szerepelt.

- Mekkora a postás autókban álló gyűjtemény?
- Száz fölött van a számuk, és a magyarokon kívül angol, német, francia, spanyol, olasz, osztrák, sőt még ausztrál postás autók is készítek. Amelyik jármű a Magyar Posta száz éves járműtelepéről modellben megcsinálható volt, azt elkészítettük, kezdve a legelső Peugeot-tól a legutóbb beszerzett Mercedes Vito-ig. A legidősebb és a legújabb postai autómobilje egymás mellett látható, és tőlük nem messze itt van az az 1900-ban készített Csonka-tricikli, amely jól mutatja a magyar levélgyűjtés korai gesztittségét.
- Mennyi ideig készült ez a kis Csonka?
- Három hét éjjel-nappali munkája van benne, minden kis darabja rézből van odaforrasztva. A Moszkvicsokkal, Zsigulikkal könnyebb a helyzet, azok egy része kapható készen, a Skoda Pick-up-ot, amit a levélgyűjtők használnak, már kézzel kell megcsinálni, a Mercedes Vitón is alakítgatni kell.
- Milyen átalakításokat kell a bolti modelleken végrehajtani?
- Legelőször a gyári festéktől szabadítjuk meg, utána jönnek a különböző türeszelők, csiszolószerszámok, polírpapír. Amikor aztán szép fényes, lefestem postászölddel.
- Milyennek látja a postai járműveket?
- Nagyon szépek, gyönyörűek, és szerencsére most már a gépkocsivezetők is vigyáznak rájuk. Pillanatok alatt megkapják a több tízezres számlát egy-egy karcolásért, és ez így is helyes, mert máshogy nem tudjuk világszínvonalon tartani az autóinkat.
- Meddig szeretne elmenni a gyűjtésben?
- Egy szép nagy garázst szeretnék, 2-3 veterán autóval, ahol az 5000 modellemt kényelmesen tárolhatom. Veterán autókkal is foglalkozom, épp most újítok fel postaszínekben egy 50 éves Skoda Coloniát. Ezek az autók a száz éves járműtelep fennállásának felénél lettek beszerezve, és ez volt a posta utolsó nyitott autója. Minden vágyam most az, hogy sikeres legyen a felújítás, és végigversenyezhessem a nyarat.

Rácz András

ELADÓ A MAGYAR LAPTERJESZTÉS

A Magyar Posta Rt. megvált lapterjesztői hálózatának több mint nyolcvan százalékatól. A hét milliárdos piacért egy francia és egy magyar konzorcium versenyzett, ez utóbbi a magyar hírlapforgalom hetvenöt százalékát birtokolja. A továbbiakban beszéljenek a sajtódokumentumok.

Teljesen kivonul a Magyar Posta Rt. a hírlapárusításból, ez a célja a hét hírlapterjesztő részvénytársaság részvénytársaságának értékesítésére kiírt pályázatnak. A postai hírlapterjesztő társaságok 81,2 százalékos részvénytársaságát egyben kívánják eladni. A felajánlott részvények összesített névértéke 355 millió forint.

Mindennapi Gazdaság, április 6.

A Budapesti Hírlapkereskedelmi Rt. dolgozói tiltakoznak. Szerintük a Magyar Posta Rt. mereven elzárkózott attól, hogy foglalkoztatási kötelezettséget írjon elő a pályázati kiírásban. Doros Béla, a Magyar Posta vezérigazgatója ezzel kapcsolatban elmondta: értetlenül állnak a dolgozók nyilatkozata előtt. A tender kiírása előtt többször egyeztettek velük, s mindenben a törvényeknek megfelelően jártak el.

Világgazdaság, április 9.

Az áruslapterjesztés privatizációs tenderét a magyar tulajdonú Kiadói Vagyonkezelő Kft-vel szemben a francia többségű Magyar Lapterjesztő Rt. nyerte, ugyanis nyolc millió dollárral magasabb vételárat ajánlott. az árajánlatok közötti nagy különbségre való hivatkozás szakszerűtlen, mert a terjesztési hálózat értékét nem annak vagyoni eszközei, hanem a forgalom, azaz az ott terjesztett lapok adják. A magasabb ajánlat megtevesztő és elfogadhatatlan, azért is, mert a befektető az így fizetett összeget csak a terjesztésből, azaz az

olvasóktól és a kiadóktól tudja elvonni. Amennyiben nem kerül sor a döntés felülbírlására, a kiadók azonnal megkezdik lapjaik kivonását a jelenlegi áruhálózatból, és a tulajdonukban lévő lapterjesztő cégek fejlesztésével saját kezükbe veszik lapjaik árusítását.

Magyar Hírlap, április 14.

A lapterjesztés privatizációjában nyertesnek hirdetett Magyar Lapterjesztő Rt. kötelezettséget vállalt arra, hogy a terjesztési díjakat öt évig nem változtatja jelentősen, amennyiben szerződést köt vele a Magyar Posta.

Napi Magyarország, április 15.

A pályázaton vesztes konzorcium vezetői azt firtatják, vajon miből kívánja a Magyar Lapterjesztő Rt. törleszteni a hálózati kifizetendő sok milliárd forintos árat. A lapterjesztésből a jelenlegi nyereség háromszorosa nem termelhető ki a mostani terjesztési díjak mellett, márpedig csupán a felkínált vételár és kamatai megtérüléséhez akkora nyereségre lenne szükség.

Népszabadság, április 15.

Az elbírálás során elsődleges volt a beérkezett ajánlatok érvényességének ellenőrzése. Ezt követően az Országgyűlés kulturális bizottsága által jóváhagyott ajánlatok megfelelően a jelentkezők árajánlatait vizsgáltuk meg, ezek között pedig nyolcmillió dollár volt a különbség.

Fóris Ferencné, a pályázat bíráló bizottságának elnöke

Népszabadság, április 16.

A lapterjesztők értékesítéséről nem döntött elhamarkodottan a bíráló bizottság. Ugyanakkor elismerem, hogy az Országgyűlés kulturális bizottsága által jóváhagyott mellékfeltételek alapján azt a pályá-

zót kellett volna előnyben részesíteni, amelyben a magyar piacon érdekelt kiadók többségben vannak. A mellékfeltételek azonban ezt kizárólag arra az esetre írták elő, ha a pályázók ajánlatainak tartalma pénzügyi szempontból hasonló. A beérkezett két pályázat esetében viszont ilyen hasonlóságról nem lehet beszélni.

Doros Béla, a Magyar Posta Rt. vezérigazgatója

Népszabadság, április 16.

Az Axel Springer lapkiadó elővásárlási jogára hivatkozva vételi szándékát jelezte a lapterjesztés országos hálózatának értékesítéséről szóló döntés után.

Népszabadság, április 21.

Birtokunkban van az az 1997. október 8-ai nyilatkozat, amelyben az Axel Springer minden feltételt nélkül lemondott elővásárlási jogáról.

Doros Béla, a Magyar Posta Rt. vezérigazgatója

Magyar Hírlap, április 21.

A szerződés megkötése előtt a versenyhivatal fogja megvizsgálni a győztes pályázatot.

Lotz Károly, miniszter

Népszabadság, április 15.

A Sajtószakszervezet aggodalmát fejezi ki a lapterjesztés jelenlegi privatizációs döntésével összefüggésben, mivel félt, hogy olyan tulajdonos kezébe kerül a lapterjesztés, melynek nem érdeke az amúgy is nehéz helyzetben lévő kiadók és lapok továbbéltetése. Ezzel együtt fenyegethet a munkanélküliség, veszélybe kerülhetnek a bérek, a szociális juttatások a sajtóban dolgozók körében.

Sajtószakszervezet

Népszabadság, április 16.

A PMK LOVASRENDEZVÉNYEI

Erdélyi túrával, lovastáborral és ingyenes tanfolyammal, valamint Lajos korabeli haditornával várja a Postás Művelődési Központ a lovak szerelmeseit. A részletekről dr. Oravecz Ágnes művelődésszervezőt kérdeztük.

– Talán a legkeveset ismert programunk a három hónapos lovagló tanfolyam, amelyet kezdőknek és haladóknak hirdetünk meg. Ez a postai dolgozók számára teljesen ingyenes, sőt a résztvevőknek buszokkal ki is szállítjuk a PMK épülete elől a Baross utca legvégén található Favorit lovardába. Csodálatos környezetben, egy természetvédelmi terület határán 15 olyan iskoláló áll itt rendelkezésünkre, amelyeken szeptembertől bárki elkezdheti a lovaglást, aki betöltötte az ötödik életévét.

A tavaszi, téli és nyári szünetekben ötnapos bentlakásos lovastáborokat tartunk, felnőttek és gyermekek részére. Az idei nyári tábor június 22. és 26. között rendezzük meg Bugacon egy háromcsillagos lovasfogadóban, 22 000 forintos részvételi díjért. Ez az összeg a szálláson és a lovagláson kívül az odautazás költségeit is tartalmazza. Egy angoltanárt is leviszünk Bugacra, ezért nyelvtanulásra is lesz lehetőség.

Kéthetes erdélyi lovastúránkon Gyergyószentmiklóstól Csíksomlyóig járjuk be lóháton a Havasokat és a Csíksomlyói-medencét. Ez bizony nomád túra lesz, ezért csak kipróbált lovasokat viszünk el, annál is inkább, mert a szabad ég alatt, nemegyszer pedig az istálló szénáján hajtuk álomra fejünket. A túra összköltsége 60 000 forint, amibe az odautazás, étkezés, lovaglás, kirándulások költségei is benne vannak.

Végül pedig a június 6-ai haditornát szeretném a postások figyelmébe ajánlani. Bizonyára sokan látták már a viseigrádi palotajátékokat. Ezen a mi csapatunk rendszeresen indul, tavaly például a harmadik helyezést értük el. Ami a viseigrádi programból a szűkre szabott idő miatt kimarad, abból a Favorit lovardában évente kétszer tartunk bemutatót. Ezen a Lajos korabeli lovagi torna szabályai szerint harci játékok, párviadalok, ügyességi játékok szerepelnek. Korabeli régészeti leletek alapján csinálunk meg a ruhákat és fegyvereket, külön szerszámkészítőnk is van a lovardában. Mindenkit szeretettel várunk tehát a nyílt kulturális napon: június 6-án 11 órára, annál is inkább, mert a PMK épülete elől 10.30-kor buszok is szállítják az érdeklődőket. A szakszervezetnél pedig a tagok ingyenes belépőt igényelhetnek.

R. A.

AZ ANIMUS KIADÓ KÖNYVEI

Kisokos sorozat: (egységár 149 Ft)

Angol nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Angol igei táblázatok (64 oldal)

Angol beszédfordulatok (80 oldal)

Angol úti kisokos (80 oldal)

Német nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Német igei táblázatok (68 oldal)

Német beszédfordulatok (80 oldal)

Német úti kisokos (80 oldal)

Francia nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Olasz nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Spanyol nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Latin nyelvtani összefoglaló (80 oldal)

Magyar helyesírás röviden (80 oldal)

Egyéb (raktáron lévő) Animus könyvek:

Dean R. Koontz: Idegenek 998 Ft

Dean R. Koontz: Az éjszaka hangjai 598 Ft

4 ország 1 nyelv német nyelvkönyv

kazettával együtt, nyelvvizsgálóknak Ára: 1190 Ft

Angol titkárni kézikönyv 1490 Ft

3000 háztartási tipp A-tól Z-ig 1980 Ft

Sünkalauz 298 Ft

Nyúlkalauz 298 Ft

Jó ötletek kincsestára

3000 HÁZTARTÁSI TIPP A-TÓL Z-IG

ABLAKPÁRKÁNYOK TISZTÍTÁSA • Az ablakpárkányok hejában főtt burgonya főzolevével is kiválóan tisztíthatóak.

ABLAKMOSÓ BŐR • Az ablakmosó bőr puha marad, ha használat után langyos, sós vízben mossuk ki.

ABLAKMOSÓ BŐR - HÁZILAG • Bőrmaradékokból (régí kesztyűből stb.) kis méretű darabkákat vágunk ki, ezeket zsinórra fűzzük, és kárikába kötjük.

ABLAKTISZTÍTÁS • Az ablakok tisztítását ne napos időben végezzük; olyankor ugyanis a mosóvíz túl gyorsan elpárolog, és az üveg foltos marad.

HOTEL AQUA 5700 GYULA, PART U.7/C TEL./FAX: 66/463-146 TEL.: 66/463-231, 468-138

ÜDÜLJÖN GYULÁN AZ AQUA SZÁLLÓBAN

A Várfürdő közvetlen szomszédságában fekszik szállodánk. Családi hangulat, saját zárt parkoló, étterem, társalgó, büfé, lift várja kedves vendégeinket. Zuhanyzók és WC-k emeletenként. Férőhelyek száma: 11/1 ágyas, 46/2 ágyas szoba és 12 pótágy. Elhelyezés: Gardróbbal és hideg-meleg vizes mosdóval 1-2 ágyas szobákban.

MEGKÖZELÍTHETŐEK VAGYUNK:

Vonattal (Budapest-Keleti pályaudvarról közvetlenül), közúton az 5-ös és 44-es főközlekedési úton. A vasútállomástól 2 km., a távolsági autóbussz-megállótól 150 méter távolságban vagyunk.

1998. ÉVI ÁRAINK

Szállás	előszezon 01.06.–05.31	főszezon 06.01.–08.31 12.21.–01.05.	utószezon 09.01.–12.20
reggelivel fő/éj	1 250,- Ft	1 500,- Ft	1 300,- Ft
félpanzióval fő/éj	1 770,- Ft	2 020,- Ft	1 820,- Ft
teljespanzióval fő/éj	2 250,- Ft	2 500,- Ft	2 300,- Ft
KEDVEZMÉNYEINK			
félpanziós 3 éjsz. turnusban	5 100,- Ft	5 850,- Ft	5 250,- Ft
teljespanziós 3 éjsz. turnusban	6 450,- Ft	7 200,- Ft	6 600,- Ft
félpanziós 6 éjsz. turnusban	10 020,- Ft	11 520,- Ft	10 320,- Ft
teljespanziós 6 éjsz. turnusban	12 600,- Ft	14 100,- Ft	12 900,- Ft
gyermeknek 3 éves korig, ha pótágyat nem kér, ingyenes szállás, étkezés			
3–12 éves korig pótágy 500 Ft, étkezés 40%-os kedvezmény			

Sekszpír Gyula

HA VAN IDEJE...

...és főleg kedve (valamint némi készpénze) ahhoz, hogy jeles ünnepek alkalmából kedvesével (feleségével, barátnőjével, nőismerősével, akármilyen jobb állagú fehérceeléddel) elbújjon egy igazán varázslatos vendéglátóipari egységbe, fogadja meg tanácsomat: vacsorázzon gyertyafény mellett a Chez Nicolas-ban. Úgy kell mondani: sé nikolá, és már ez a körülmény is alkalmas arra, hogy lenyűgözze szívünk pillanatnyi vagy huzamosabb ideig tartó választottját. Ez a csodálatos kis kuckó egyébként Szentendrén található, a Kígyó utcában, és pontosan olyan, mintha Párizsban lenne, mondjuk a Pigalle fölötti domboldalon, ahol esténként a világ legszebb örömlányai sétálgatnak a közeli Sacré Cocur egyébként kifejezetten toleráns apátplébánosának mérsékelt örmére. Ennek a parányi étteremnek a lelkes tulajdonosai igen magas színvonalú szakmai hozzáértésüket történetesen nem a Kispesti Népkert közismerten plebejus szemléletű söntésében szerezték, hanem az Intercontinental Bellevue Éttermében, és ez a körülmény még arra is hatással volt, hogy szélesen mosolyogva fogadják a betérő vendég köszönését. (Pontosabban: rendre megelőzik őket a köszönésben, és ebből következtethetünk arra is, hogy nem nutriából sütik a libát, hanem eredeti libából, és olyan gasztronómiai különlegességeket kínálnak, amit a vállalati csumikhoz szokott mezei ínycseck ritkán élvezhetnek egyébként.

...menjen el egy alkalommal a Belvárosi Aukciósház Váci utcai árverésére. Színháznak sem utolsó szórakozás, különösen, ha nem akar semmit vásárolni az ember. A gyülekező fazonokon azért látni, hogy nem a Sotheby's londoni árverező csarnokai-ban izmosodott meg a rutinjuk, ennek ellenére egy-két kereskedő blazirt licitálása felér lord Gillingham faarcú megjegyzéseivel, amint Van Gogh korai portréinak árát veri fel éppen néhány száz-ezer fonttal. Egyébíránt itt ha vangoghok nincsenek is, lehet kapni baráti áron néhány igazán szép Edvi Illés Aladár akvarellt vagy Szőnyi rézkarcot. Szegény ember vízzel főz, pontosabban kevésbé brutális árú képzőművészeti alkotásokat akaszt a nappalijába, ezeket pedig mindig meg lehet látni a Belvárosiban. Amúgy persze több a nézelődő, mint a vevő, az árverésvezető profi, és egy ezres előlegért akár még egy kétszázezres Szász Endre fej birtokosainak is érezhetjük magunkat ideig-óráig, legfőljebb hagyjuk veszni a bartókot,és nem váltjuk ki a képet. Lassan a dolby stereós mozik belépői is többbe kerülnek ennél.

...kutassa fel a Pódium-duót, hogy éppen merre játszik. Időnként van esély arra, hogy a PMK-ban is előfordulnak, mint legutóbb, amikor francia sanzonestjükön Bardóczy Attila és Gyurkovics Zsuzsa hathatós közreműködésével andalították el azokat a zenebarátokat, akik Gansta Zolee-tól vagy a Hip Hop Boyztól rendre heveny kiütéseket kapnak. Ez a csodálatos harmonikás és nem kevésbé tehetséges gitárosa pontosan úgy játszanak, mint-ha a Szent Lajos sziget egyik kis bejlijéből szalajtották volna őket. Hamisítatlan párizsiak a Benczúr utcában. Néhány évvel ezelőtt meg a Deák téri aluljáró siető gyalogosai kaphatták fel a fejüket, amikor meghallották a játéukukat, de innen hamar felküzdöttek magukat a fényre, és nemsokára a derék gallok is megismerhették muzsikájukat, amint Bardóczyval együtt elhozták a francia nyelvű dalok fesztiváljáról a legjobb külföldieknek járó díjat. Nem elég, hogy nagyon jók, még arra is képesek, hogy Yves Montand, Edith Piaf vagy Jacques Brel dalain elandandalodott, akár élemedett korú hallgatókat egy kis musette vagy tangó táncolására csábítsák. Egyébként a világ egyik legszebb dallamát, Kozma Hulló levelekét úgy játsszák, hogy akinek nem csordul ki a könnye, az hallgasson továbbra is technót.

...kérje kölcsön valamelyik megátalkodott könyvmolytól Claire Sterling Pax Mafiosa című vaskos dolgozatát. Elolvasása után rá lehet jönni, hogy szép hazánkban eleddig csupa kispá-lyás versenyző próbálja a bankokat, az államot, egymást és a la-kosságot némi trükkkel és erőszakkal minél több pénzre levenni. A nemzetközi szervezett bűnözés ászai ennél lényegesen mag-sabb szinten fociznak, képesek arra is, hogy konténerszámra váltsák át a tökéletesen értéktelen rubelt kemény dollárokra, és tegyenek szert ily módon néhány százmillió, természetesen adó-mentes bevételre. Kiderül a könyvből, hogy a különböző maffi-ák már önálló államocskát is vásároltak maguknak valahol a napfényes Karib-tengeren, ahol azért könnyebb triblizni, mintha mindenféle rendőrségi okostojás minduntalan beleugatna a biz-niszbe. Azt is fölismerhetni a könyv elolvasása után, hogy az orosz maffia többnyire diplomás tagjaihoz képest a különböző bronxi, kolumbiai és palermói bunkók igencsak ugatják a dol-got, egy-egy komolyabb dobás láttán csak néznek, mint Grisa a körmoziban. És ha keménykedni akarnak, akkor olyan profi bér-gyilkosok siserehada (például a kies Ivano-Frankovszkból) veszi el kedvüket a kakasokdástól, akik egy viseltes Trapper farmerért és egy annak idején a Pécsi Kesztyűgyárban készült „Esthajnal” bőrdzsekiért bárkit sírba tesznek. A szerző szerint a világ orszá-gai ez idő szerint éppen vesztésre állnak a zsiványok krémjével folytatott küzdelemben, és ez nem igazán tölti el örömmel a ső-tétédéskor otthon dekkoló kispolgárok millióit.

BÁR ÁLLOTT, MOST GALÉRIA

1998. április 30-án Sándor László, az MSZOSZ elnö-ke ünnepélyesen megnyitotta az MSZOSZ Galériát a Hotel Füred-kiállítótermében. Hangsúlyozta, hogy a szakszervezetek között elsőnek Európában az MSZOSZ hozott létre kortárs képzőművészeti orszá-gos gyűjteményt.

Laci kidörzsölte az álmot a szeméből, beve-tette az ágyat, aztán lezuhanyozott. Oda-kinn, a gomolygó pára alatt szunnyadó Balaton fölött vakító okkersárga repedés hasította szét az éjszaka fekete drapériáját, a fészér felől már sokadszor hallatszott a kakas hajna-li riadójele, és a konyhai tűzhelyben ropogó rőzse hangja arról árulkodott, hogy Julis néni javában melegíti már a fiú reggeli tejeskáváját. Laci megreggelizett, arcon sókolta Julis né-nit, aztán kitolta a fészerből a zöldre festett postáskerékpárt. Halkan becsukta maga mö-gött a kaput, és mielőtt nyeregbe szállt volna, behunyt szemmel egy hatalmasat szippantott a hajnali levegőből. Ettől a szippantástól va-lósággal megrészegetett: a levegőt a kertek-ben és a határban ébredező föld illata fűsze-rezte mámorítóvá. Ott volt abban az illatban a nyílásra készülődő virágok, az ismét zöl-dülő fű, a rügyező fák lombjának napról nap-ra bizonyosabbá váló ígérete, de volt benne valami más is.

Valami olyasmi, amitől a fiatal férfi ereiben gyorsabban lüktetett a vér, valami, ami rej-télyes, távoli hangokat csalt a dobhártyájára, valami különös, várakozással teljes, örömteli szorongás. Abban a szippantásnyi levegőben ott rezgett egy fiatal nő leheletfinom, de vad vágyakat korbácsoló illata is.)

Hogy megélnékültek a Balaton parti tele-pülések a húsvéti ünnepek alatt! A máskor teljesen kihalt sétányok megteltek üdülőtulaj-donosokkal, a hónapok óta félálomban mű-ködő üzletek bejáratánál pedig sorba kellett állniuk a kosárra várakozóknak. Eljött hát is-mét a pókhálózások, az ároktakarítás, a nya-ralókat körülölelő gypeszöngy felfrissítésé-nek, a rozsdásodó kerítések átfestésének sze-zonja.

Fecske László a szolgálat befejezése után nem ment egyenesen haza. A tó felé vette az irányt zöldre festett postáskerékpárjával. Más-kor is szeretett elüldögelni a sétány egyik pla-tánfája alatt, ahonnan remek kilátás nyíltott a szabad víztükrő fölött a túl partra. De mielőtt elfoglalhatta volna kedves padját, pár méter-rel a kikötő bejárata előtt ismerősebe ütközött.

– Hogy vagynk Lacikám? De régen láttam! – kiáltott rá egy tagbaszakadt, szakállas férfi, aki mindkét kezében degeszre tömött szaty-rokat cipelt.

– Üdvözlöm, doktor úr. Hát ismét kezdődik a szezon? – fékezte le kerékpárját a postás.

– Már meg is kezdődött. Ott voltam a Bala-ton megkoszorúzásánál is. Nem hagyhattam ki, hiszen vagy húsz évvel ezelőtt én is sokat jártam a Kelénnel, ami éppen mostanra élte meg a századik születésnapját. Hanem mond-ja csak! Azt hallottam itt, a kikötőben, hogy átutalással is kifizethetem a vitorlásom víze-resztésének díját. Ami készpénzem volt, azt sikerült teljesen elköltenem algasodás elleni festékre, meg néhány más apróságra. Maguk ott a postán képesek átutalást teljesíteni hitel-kártyáról?

– Szerencsése van, mert éppen a napokban szereltél fel nálunk is a POS terminált. Úgy-hogy ha bejön, minden további nélkül, egye-nesen a hitelkártyájáról is utalhat át pénzt. Jobb is ha manapság nem hord magával pénzt az ember – mondta Fecske László, de a pillantása már messze a doktor mögött talált magának célpontot. A szabadstrandig nyújtó-zó fővenyre elegáns, metálfényű Mercedes

POSTÁSSZÍV/2.

kanyarodott, amelyből előbb egy káprázatos szépségű fiatal nő, majd egy szuszogó, veres-képű férfi bújtt elő.

Fecske Laci elköszönt a dokortól, és kerék-párját tolvá lassan elindult a német rendszá-mű Mercedes felé. Megélnékült a fűszeres il-latú szél, a tó hullámverése egyik pillanatról a másikra megerősödött, a közeli kertekből önfeledt nevetés vegyült a metszőöllök csat-togásának hangjába, és a késő délutáni óra ellenére hirtelen felragyogott a Nap. A postás már majdnem elhaladt az autó mellett, amikor a könnyű tavaszi ruhát viselő nő megszólí-totta.

– Tudna nekünk felvilágosítást adni? – hi-bátlanul beszélt magyarul. A víz felől érkező langyos szél a mellére tapasztotta a blúzát, és látni engedte, hogy a tarka selyem alatt sem-mit sem visel. – Szeretnénk szállást találni é-j-szakára, de nem ismerünk itt senkit. Úgy lá-tom, maga valamilyen hivatalos ember.

– Postás vagyok – nevette elmagát a fiatal-ember. Gyorsan kiderült, hogy a fiatal nő és nála jóval idősebb, pohos férje üzleti útra ér-keztek Magyarországra. A férfi az elmúlt na-pokban elintézte az ügyeit Budapesten, és a felesége kérésére úgy határozott, hogy az ün-nepeket a Balaton partján töltik.

– Ha csak egy-két napról van szó, kaphat-nak egy szobát nálunk is – ajánlotta Laci, az-tán a beleegyezést hallva részletesen elmond-ta, hogy merre találják Juliska néni házát. Az órájára pillantott, és magában megállapította, hogy Juliska néni ilyenkorra már végezni szo-kott a postahivatal takarításával, tehát egé-szen biztosan otthon találják a németek.

– Még találkoznunk – villantotta rá szemét a fiatalasszony, aztán a Mercedes visszatolatott a betonútra, és a fiú által mondott irányba ka-nyarodott.

A postás elgondolkodva tolta tovább a bi-ciklijét. Julis mama biztosan örülni fog a nem-várt vendégeknek. Ha minden jól megy, talán nyárra is megállapodhat velük néhány hét-ben, ami sok gondot levehetne a válláról. Hi-szen az élet egyre drágább. Ismét emelték a villany, a víz és a csatorna használatának dí-ját, és a boltban sem adnak ingyen semmit. Igaz, hogy erre az évre tizenhat százalékos bére-melést ígért a posta vezetése, de ahhoz, hogy az ember lépést tudjon tartani a drágu-lással, még harminc százalékos emelés sem lenne elég... Ráadásul a postai fizetések ala-posan elmaradtak az elmúlt évtizedekben. Az öreg szakik sokat meséltek arról, hogy a meg-változtatott rendszert megelőző rendszerben

Hallgassunk zenét!

A LÉLEK TELIS-TELI VAN MUZSIKÁVAL

A csöppnyi melegség, ami néha-néha átfut a szíven – muzsika az emberben. Egy-egy segíté-ni mozduló, tétova szándék – muzsika az emberben. Minden növekvő hajlandóság a másik ember iránt – muzsika az emberben. Minden tiszta gyűlölet, ami igazságtalanság ellen lob-ban fel – muzsika az emberben, dübörgő és robusztus zene, amely győzelmes áradással ö-zönli el a gonoszság ravaszul álcázott állásait a lelkekben. A lélek halhatatlan muzsikájá-tól halhatatlan az ember. Csakis akkor semmisül meg, amikor lelkeben a dal abbamarad.

Aki halhatóvá teszi a lélek halhatatlan dalait – az ember halhatatlanságát szolgálja. Segí-ti az embert, hogy emberebb lehessen.

Michelangelo írta a legszebb szonettjében:

Nincs a legkülönb művésznek se terve,
hogy ott ne élne bármely kőbe zárván,
csak kéz akadion s ihlet, mely a márvány
feleslegét az álomról leverje.

(Rónai Mibály András fordítása)

Minden márványtömbben benne van tehát a remekmű, a remekbe szabott szobor. A szob-rásznak „csak” annyi a dolga, hogy vésőjével lefejtse a remekművet körülvevő fölösleges kő-mennyiséget, mintegy „kihámozván” az amorf kötömegből a karcúv formát.

Minden ember lelke mélyén ott szunnyadnak a zenévé nemesedett érzések, harmonikus indulatok. A zeneköltő is lényegében azt teszi, amit – Michelangelo szerint – a szobrász: jel-képes vésőjével lefejteti igyekszik a lélekről a sötét indulatokat, az amorf indulatokat, a disszonáns indulatokat azért, hogy a nemes indulatok mind érzékelhetőbben bontakozhas-sanak ki.

Más szóval: minden igaz művészet a remekbe szabott embert igyekszik kifaragni tökéletlen egyéniségünk nagyon is alakatlan tömbjéből. Mert mindnyájunkban ott van a remekbe sza-bott ember lehetősége, csak éppen tudati és érzelmi csenevészegünk sötét és konok kötö-mege igencsak körülveszi még bennünk a remekbe szabott embert.

Az igazán nagy mágus minden ember lelkében – még a botfülűekében is! – ki tudja szaba-dítani a muzsikát a megbicsaklott indulatok és a derékba tört álmok törmeléke alól. Erre csak olyasvalaki képes, aki az Ember nevű hangszeren hozzáértéssel és virtuóz módon tud ját-szani.

A Hang avatott mesterei ilyenek. A lélek legtitkosabb tájairól ugyanis nem a Szó tudósít, hanem a Hang. Hogyan is írja Schopenhauer? „A zene éppen nem pusztá segédeszköze a köl-tészetnek, hanem önálló művészet, sőt mindezek leghatalmasabbja.” Igen, a zene „általában az a dallam, amelyhez a világ a szöveg”. A világot művészetté páralni tehát a zeneszerzőnek van a legtöbb esélye hiszen a világ legbensőbb lényegét és a legmélyebb – azaz a szavakkal megfogalmazhatatlan – bölcsességet fejezi ki. A Zene minden művészetek közül a legered-ményesebb munkát végzi tehát az érzések világában, ugyanakkor a legtavolabb esik a tapasztalati világtól. Fejlejük meg mindezt egy Leibnitz-idézzel: „A zene a metafizika titokzatos gyakorlása, anélkül, hogy a lélek a filozofálás tudatára ébredne.”

Szeretném, ha a metafizika e titokzatos gyakorlása helyet kapna a „közemberek” napi pro-gramjában is. A Zene csodálatos birodalma nekik is kitárul, ha lehetvezik az ta félszedséget, amelyet a művészetek közelében századok óta éreznek. Az ő lelkük is telis teli van muzsiká-val, csak talán nem tudnak róla.

Lapunkban azért indul el most ez a sorozat, hogy megtudják.

Baranyi Ferenc

milyen nagy biztonságot, milyen biztos pol-gári életnívót jelentett az, ha a postánál dol-gozhatott az ember. Most meg? Bahh...!

A kikötőben feldohogott a déli partra induló vízbusz dízelmotorja. A hajó végénél sejtelmes füstpamacs szállt fel, a korlátnak támaszkodó néhány utas immár a nádfal előtt nyújtózkodó, a lemenő Nap vörösbe forduló színeit tükröző vizet fürkészte. Még néhány perc, és teljesen besötétedik. A tülso part fekete sziluetjtjét lassan megszállták a közvilágítás fényének remegő szentjánosbogarai, a szél pár fokkal hűvösebb lett, a sétányon már alig járt valaki.

Amikor Fecske László hazaért, a Mercedes már benn állt a terméskő lapokból kirakott kocsibejárón.

– Szerencsén van ezekkel a németekkel – fogadta a fiút Juliska néni. Éppen most fizet-tem be a postán a telefon beszerelésének az árát, nem maradt egy fillérem sem, és tessék: a gondviselés máris segít a pótlásban! A ven-degék rántott húst kértek vacsorára, neked is sütek egy szeletet fiam. Hanem addig, amíg elkészülök vele, átmehetnél a santa Baloghoz borért. Hátha megszomjaznak.

Lacinak sokáig kellett zörgetnie a dombol-dalban álló porta kapuján, míg előbűt a gazda.

– Éppen most ürült ki egy kétszázötven li-teres hordócska – nevetett Balog Imre, egy frottír törölközőt gyömöszölve izmos kezei között. – Hanem te beléptél már a postás szakszervezetbe? Mert a szakszervezeti tagok-nak ingyenes kóstolót is adok!

– Még nem léptem be. Egyelőre elég nekem a magánnyugdíjpénztári tagság is. Oda azon-nal beléptem, amint lehetett, mert annak lá-tom az értelmét. De a szakszervezet? – legyin-tett Laci. – Mondja meg őszintén Imre bácsi, annak manapság mi értelme van? Ha nagyne-hezen elérnek valamit, akkor azt azok is meg-kapják, akik nem tagjai a szakszervezetnek. A tagok meg járhatnak gyűlésre. Éppen most olvastam Alexander Szozsenyicin Gulag sziget-csoport című könyvének első kötetében, hogy embert ölni szakszervezeti gyűléssel is lehet. Ezért lépek be?

– Ostobaságokat beszélsz, fiam – lapogatta meg a fiatal postás hátát a nyugdíjas bizalmi. – De erről beszélhetünk majd máskor is. Most lássuk, miért jöttél? Talán valami kis kóstolót adhatok előlege is. Mert biztos, hogy előbb vagy utóbb, de tagtársak leszünk.

A németek már az ebédől asztalánál ültek, amikor a fiú megérkezett a vörös- és fehérbort tartalmazó demizonokkal. A rádióból halk zene szólt, a konyhából beszűrődött a paníroz-tott húszeletek recégésének étvágygerjesztő neszezés, és Juliska néni éppen egy szép sava-nyúságos tál összeállításával bíbelődött.

– Meghívatom, hogy vacsorázzon velünk? – kérdezte a fiatalasszony. De a tekintetéből nem kérs, hanem parancs sugárzott a fiúra. Laci megborzongott. Némán bólintott a nő felé, aztán bement a fürdőszobába, és sokáig eresztette a nyakába a hidegvizet. Valami azt súgta neki, hogy csapdába esett. Úgy érezte magát mint a légy, amikor először érinti lábá-val a pókháló harmatcseppeket ringató sző-vedékét: a hálót a fiatalasszony vetette ki, s Laci egész lényével érezte, hogy nem lesz ele-gendő ereje ahhoz, hogy ellenálljon ennek a kísértésnek...

(Folytatjuk)

Tavaszi Liviusz

Adamis Anna

TANÍTSD MEG A GYERMEKET

Lépm tanítsd lépteddel,

nézni tanítsd szemeddel,

adni tanítsd kezeddal,

ezer percben ezerszer.

Látni tanítsd sötétben,

járni tanítsd ne féljen,

kérni tanítsd szavaddal,

élni tanítsd magaddal.

Ápold, mint a szép kertetet,

vele örülj, ha szeret,

binni tanítsd magában,

biztasd, segítsd bajában.

Védd mind a két karoddal,

útját mutasd utaddal,

és ha felnőtt, engedd el,

és ha elmegy, szenvedd el.

Tanítsd meg a gyermeket.

KOSÁRNYI

A kertész virágot ad a hölgykoszorúnak. Ez eddig rendben is volna, csak hogy az ajándékozónak ez nem a szakmája, hanem a neve. Kertész Zoltán, a város parlamenti képviselője egy-egy szál zöld levelű fehér rózsát adott át a Soproni Postás Sportkör női kosárlabdacsapata tagjainak, a Fradi elleni meccs végén április 8-án. A fehér-zöldek – erre utalt a virág színösszeállítása – a magyar bajnokság harmadik helyéért három nyert mérkőzésig tartó párharcában három-nullra győztek a zöld-fehérek, mellesleg a bajnoki cím védői ellen. A ferencvárosi szurkolók oly reménytelennek ítélték a bronzérem megszerzésének esélyét, hogy egy tucatnyinál többen el sem jöttek a hűség városába.

Meszlényi Róbert vezetőedző harminc éves, a csapat átlagéletkora huszonhárom év. Ide-

BOLDOGSÁG

genlégiósok nélkül, egy percnyi kétséget nem hagyva valószínűtlennek meg azt az álmot, amit öt éven át hiába kergettek, külföldi sztároktól remélve a beteljesítést.

Zsúfolt városi sportcsarnok, vastaps, akkora közönségsiker, amilyenre budapesti sportolók reménytelenül epekednek. Profi klubokat idéző, koncepciózus csapatépítés, biztos kezű menedzselés – egyenes út a dobogóra. A Soproni Postaigazgatóság által támogatott, közel harminc szponzor bizalmát élvező szakosztály olyan reklámértéket tud felmutatni, mint a postás sport történetében soha senki. S ennyien sem szurkoltak hétől hétig magyar versenyzőnek a posta nevét kiáltva több évtizede Magyarországon.

Ezek a tények. Minden más csak érzélem vezérelte interpretáció.

Bilek István

Gratulálunk Bilek Istvánnak az MSZOSZ-díjhoz. (A szerk.)

K. O.
1998

A szokatlan versenyforma – K.O. = az egyenes kieséssel – ugyan a szuperelitet szemmel láthatóan nem vonzotta, de a sakkozni szerető azért mégis ringbe szálltak a magyar bajnoki címért, amelyet végül is roppant izgalmak közepette a Horváth Csaba-Ruck Róbert kettős közül a tapasztaltabb, kétszeres bajnok nagymester vihett haza korábbi trófeái közé – nyilván nagy megelégedéssel. „Remihalál” ezúttal nem volt és a 4–3-as végeredmény is igazolja az újszerű lebonyolítás életrevalóságát, népszerűsítő indíttatását.

Hely, résztvevők, díjak csak javulhatnak a közeljövőben: miért is ne nyerhetne egyszer majd a jövő bajnoka akár egy Suzuki-t vagy Honda Civic-et? Akkor talán nem keresnének kifogásokat legjobbjaink a távolmaradáshoz: a slussz-kulcs mágneses erővel hatna a fantáziájukra...

Miért? Álmódolni csak szabad, nem? A címet eldöntő meccs leglátványosabb játszmáját mutatjuk be olvasóinknak:

Horváth Csaba-Ruck Róbert
Budapest, KO-Döntő (5/1), 1998
Grünfeld-velem

1. d4 Hf6 2. c4 g6 3. Hc3 d5 4. Hf3 Fg7 5. Vb3 d:c4 6. V:c4 0-0 7. e4 a6?

Ez igazi magyar találmány és fejlesztés mégpedig jó régi: közel harminc éves. Bárczay nagymesterünk levelezési praksisából csírázott ki alapvetően, egy „kolhoz-bajnoki” ötletből a hatvanas évek végén. Világkarrierjét Adorján és Ribli „sakk-kutatóink” is segítették, úgy hogy még az orosz tankönyvekben is (Botvinnik-Esztrín) „magyar változat”-ként lopózt be a szakirodalomba. Hajsza hiján tehát: KGST-termék...ami sakkvonatkozásban azt hiszem roppant dicséret megjelölés mind a mai napig.

8. e5 b5 9. Vb3 Hfd7 10. h4

„Mélykék”-Gólem véleményét nem ismerem ez állásban, de azt hiszem 10.e6? izgatóbb lehet – esetleg. Ámbár, mint látni fogjuk a tett lépést is hasonló távmattfenyegetés ihlette.

10. – Hb6 11. h5 Hc6 12. Fe3 Fe6 13. Vd1 Hd5 14. Hg5 Vd7 15. hg6 hg6 16. Hc4 H:e3 17. fe3 Fd5 18. Fd3 Bad8

Mármost: mi kifogásunk lehet sötét játékevetése ellen, mikor minden olyan pázsontosnak tűnik! Viszont hogy a sötét király ellen indított merényletet (h4-h5) a biztonsági erők alábecsülték azt a következő elképesztő húzás után pánikszzerűen érzékelhetik:

19. Kd2!!

– Uff! Sápadtarcú testvérem: matt fenyeget Bb8+!! és Vh1!-gyel, ha jól látjuk... – jegyezhet meg 'felsége g8-on. – Felséged aligha nem találta fején a szöveget – simíthatott a homlokán fájdalmasan a fekete sereg vezére; De nem mondaná meg mindjárt, hogy mit is húzzak? Kellemetlen...de nincs mentesség.

19. – f6 20. Hc5 Ve8 21.

Hge6 fe5 22. Vg4! Bf6
Összeomlik. Egy ezreléssel szívósabb volt előbb Bf2+, hogy a világos bástyák összekötését legalább darab ideig meggátolja.

23. Vh3 Kf7 24. Baf1! Fe6!

Lelkierő és nagyvonalúság: megengedi a gyönyörű befejeződést. Szűkkeblűek inkább feladják ilyenkor.

25. F:g6+! és 1-0.

Értjük: Kg6 26. Vh5+ már túl sok lett volna egy érző kebelnek.

Prózára váltva: a „KGST-változat” úgy látszik felülvizsgálatra szorul. Nomen est omen? De azért remek menet volt mindenképpen...

SLÁGERTOP

1. MADONNA: FROZEN
2. BACK II BLACK: SZERELEMBOMBA
3. SPICE GIRLS: STOP
4. MODERN TALKING: YOU'RE MY HEART...
5. HIP HOP BOYZ: TARTS VELEM
6. AQUA: MY OH MY
7. SPICE GIRLS: TOO MUCH
8. RUN DMC FEAT JASON NEVINS: IT'S LIKE THAT '97
9. SHYGYS: HELLÓ
10. ANIMAL CANNIBALS: EZITTATZ

Zvara Krisztina

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postás Szakszervezet lapja
Szerkesztőség: 1146 Budapest, Cházár András u. 13.
Felelős szerkesztő: Udvarhelyi András
Helyettes szerkesztő: Fodor Zsolt Barnabás
Telefon: 343-8777

Kiadja a Postás Szakszervezet
1146 Budapest, Cházár András u. 13.
Levél cím: 1406 Budapest, Postafiók 14.
Felelős kiadó: Mundruczó Kornél elnök

98-2499. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Felelős vezető: Lendvai Lászlóné vezérigazgató
ISSN 0866-1766

Újsághír: sportévről tartott a Postás MATÁV SE Tömegsport Bizottsága amely rendezvényre 430 sportaktív, kiváló sportoló kapott meghívást. Számos díjjal, elismerést jelentő ajándékkal jutalmazták a legjobbakat. Mások mellett – kiemelkedő, több évtizedes sporttevékenységéért – „Életműdíjat” kapott Géczy István a Budapesti Levélfeldolgozó Üzem sportaktívja.

– Gratulálunk e kitüntetéshez s tudjuk: ha valaki hát akkor ön kedves Géczy István igazán rászolgált a 30 éves sporttevékenységet minősítő elismerésre...

– Köszönöm a gratulációt – bár nem számítottam rá – igazán jólesett a kerek évfordulót jelentő elismerés, „Életműdíj”.

– Majdhogynem a lehetetlenre kérjük; néhány mondatba elevenítse fel a három évtized sport tevékenységét, a munkahelyi sportélet fontosabb történéseit?

– Valóban, szinte lehetetlen néhány mondatban összegezni: annyi minden történt nálunk, oly sok sikert, eredményt tudhat magának a Levélfeldolgozó sportélet.

– Hogyan, miként lett sportvezető?

– Az üzemi kispályás labdarúgó csapat egyik „oszlopos tagjaként” rúgtam a bőrt amikor is focicsapatunk éléről 1967-be távozott a vezetőnk. Nos, ma sem tudom miért, de rám esett a választás: legyek a focicsapat vezetője én... Aztán, hamarosan „rámsózták” a többi sportágat is, a helyi sportéletet jelentő röplabdát, asztaliteniszt. Később a sakkszakosztály s az igen jól működő természetbarát-kör is hozzám tartozott már. A kezdetben sportaktívaként, majd 1975-től immár egyesületi elnökként látom el e társadalmi tisztséget.

– S tudjuk; újabbnál újabb sportágakkal bővül időközben a Levélfeldolgozó sportélet, mind több résztvevője van a tömegsportnak, különböző szintű versenyeknek. Több dossziényi méltató újságcikk mellett immár megszámolhatatlanul sok sikereket-győzelmeket jelentő oklevelet, kupát-serleget „gyűjtöttek be” a versenyzők. Számszerint legtöbbet a női focicsapat tudhat magának; a lányoknál százötvennél (!) tart a kupaszerleg leltári összesítő, most 1998 tavaszán...

– No, igen... A női foci számunkra a „fénypont” s valahol a „mostoha gyerek” is egyben. A múlt évben emlékeztünk munkahelyünk női labdarúgásának 25 éves jubileumára; de sok mindent is – szépet s jót – lehetne elmondani a negyedszázad történéseiről. Az eredményes szereplést jelentő 150 kupa-serleg azonban önmagáért beszél úgyhiszem. Női focistánk többször jártak külföldön sikeresen szerepelve mindenkor s valahol a „csúcsot” jelentette az 1988-as esztendő: a Magyar Ifjúság című újság meghirdette országos kupában – előselejtezők során túljutva – a

„miskolci nyolcak között” ott van a postás Levélfeldolgozó is s csak természetes női focicsapatunk kupagyőztese lett e rangos tornának... De, szólnak az egyik legutóbbi sikerünkről: a Soproni Ünnepi Hetek népszerű sportprogramjaként – hosszú idő óta – a női foci is helyet kap minden évben. Nos 1997-ben tizenkét csapat vett részt a SCARBANTIA kupán...

– ...fejezzük be a mondatot mi; aholis a Levélfeldolgozó csapat lett a kupagyőztes... Igazán nem ünneprontásként mondjuk – említette ön is – kicsit „mostohagyereknek” számít napjainkban a jóhírű munkahelyi postás női focicsapat...

– Igen s itt arra gondolok, hogy bizony szerénynek anyagi lehetőségeink, egyre szűkül a támogatás mértéke – s éppen a női focit említve – e csapat működése jelentős kiadással jár. Számunkra egy postán kívül álló szponzor segítségével a túlélés... S ha már gondokról esett szó; olykor kedvemem veszi, hogy kevésbé fontos területnek számít ma már a munkahelyi sport, amely sokat veszített varázsából az utóbbi években s a fiatalok számára is kevésbé vonzó e szabadidős program, mozgási lehetőség. Szegénység miatt a korábbi években az LF-en oly népszerű, évente egyszer tartandó tömegsportnapunkat sem tudjuk egy idő óta megtartani már.

Jandó István

Képünkön a sikerkovács Levélfeldolgozó női focicsapat és a sportvezetőedző Géczy István látható. Amely felvételről a későbbi utánpótlást erősítő Géczy-kislány – Dóra – sem hiányozhat természetesen...

ARANYBÁNYA A ZSELICBEN

Kaposvár mellett a Tokaji Parkerdőben igen változatos vonalvezetésű pályán viaskodtak az ország legjobb terepbiciklistái az év első magyar bajnoki címéért, valamennyi sportágat beleértve.

A postások címvédőként és ezúttal is esélyesként jöttek a két évvel korábbi bajnokság színhelyére, amely akkor nem hagyott bennük szép emlékeket. Az utolsó kanyarban szorult le a csapat a győzelmi emelvény alá.

Meglepően higgadtan, mondhatni kiegyensúlyozott lelkiállagú, anekdotázó nyugodt turisták benyomását kelteve készült a két felnőtt csapat – most már a második gárdánk is az elég erős a megméretéshez. Az ifjúsági korosztálynak csak egyéni versenyt hirdettek a szövetség, a két legfiatalabb valahogy csendesebben, magába szállva koncentrált az előtte álló nagy feladatra. Igazából egyetlen emberen látszott a teher, a csapatfőnökön. Persze, ha ez egyfajta munkamegosztás, úgy nagyon jól tette Dömötör Sándor, hogy izgult a fiúk helyett

is, így aztán tizüknek „csupán” állaniuk kellett a sarat. De azt bizony szó szerint!

A rajt előtt végigjárva a terepet, megállapítottuk: ez gyalogszerrel nem ajánlott útnal reumasoknak, asztmásoknak, és szívbetegeknek. Pláne bringával a hátukon! Mert hogy a távnak legalább negyedében, harmadában kénytelenek lesznek ekként cselekedni, afelől semmi kétség. Ritka szerencse, a mezőny egyetlen tagja sem panaszkodott a fent említett körülményekre, azaz elrajtolhatott a bajnoki címért.

Ettől kezdve tulajdonképpen rém unalmasan zajlottak az események, s hogy nem indultunk haza időnek előtte, annak mindössze egyetlen oka volt. Az eredményhirdetést indokolnak véltük megvárni. Ámbár a rosszmájúak szerint a ceremónia, amelyre a parkerdő legszebb fertyáiban kerítették sort a rendezők – a horgásztavat ketté szelő út mentén fenyvesekkel övezett, kies kis erdészlak előtt –, legalább annyira egyhangúnak ígérkezett.

Az ifjúságiaknál Timár Gábor győzött, en-

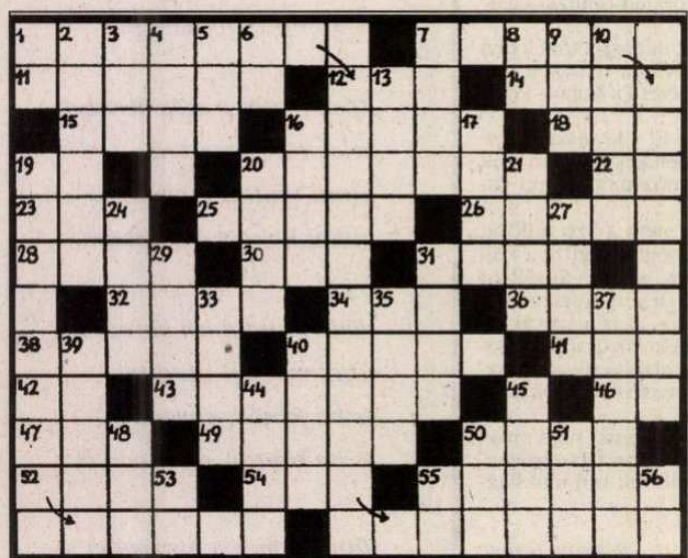
nek annyira megörült mindenki a PMSE stábjából, hogy utólag senki sem tudta mekkora előnnyel utasította maga mögé kortársait. Utcahosszról kizárólag az erdei viszonyokra való tekintettel nem beszélhetünk. Itt még jutott egy-egy medál a szakszárdi és a síófoki utánpótlás legjobbjának, de a felnőtteknél egyedül azért nem nyertek hat érmet a mieink, mert nem három csapat indultak.

Az egyéni sorrendben első Ottó József, második Nagy László, harmadik Vinczeffy Zsolt. Csapatban bajnok a Postás-Matáv SE első csapata, amelynek a három egyéni érmenesen kívül a negyediknek begördülő Eisenkammer Károly volt még tagja, második a mások csapatunk, benne a szakosztály élő történelemkönyvével, az elnyúlhatatlan Szuromi Gyurival. A fentebb jelzett oknál fogva a csepeliek sem mentek haza üres kézzel, ők csípték meg a bronzérmet.

Zárszó helyett: tavaly egész évben hét bajnoki címet gyűjtöttek kerékpárosaink. Most januárban háromnál tartottak...

űveg. 12. A vasút jár rajta. 14. Láng martaléka lesz. 15. Galvanikus áramtermelő. 16. Sugallat – költő számára. 18. Régi űrmérték. 19. Ikra része. 20. Mohamedán uralkodó. 22. Holnap közepe. 23. A Tisza mellékfolyója. 25. Posta, 1863 óta működik hazánkban. 26. Osztrák labdarúgócsapat. 28. Húst vágnak rajta. 30. Hártyásszárnnyú rovar. 31. Fiúnév. 32. Gyümölcs. 34. Fogyaszt. 36. Pirul ikerszava. 38. Menyétféle emlőállat. 40. Fiaaton elhunyt erdélyi költő. 41. Tejtermék. 42. Papírra vet. 43. Másolópapírral készült. 46. Igevégződés. 47. A vesszor összecsengése. 49. Idősebb nőtestvér. 50. Oltalmaz. 52. Földmunkás feladata. 54. Újság. 55. A polgár kötelessége.

FÜGGŐLEGES 1. Kötőszó. 2. A mű alkotója. 3. 1049 – római számokkal. 4. Buda német neve. 5. Omladék. 6. Az ön vegyjele. 7. Francia író (Claude). 8. Hamis. 9. ... culpa. 10. Népies ruhadarab. 13. Elpárolgó. 16. ...porrá tör. 17. Részeg. 19. A VÍZSZ. 7. FOLYTATÁSA. 20. Ritka férfinév. 21. A hitleristák francia gúnyneve volt. 24. Nem működik simán. 27. Becézett női név. 29. Sírva mond el. 31. A tét után fizetendő hányad a lóversenyen. 33. Nagy német író. 35. Elhunyt francia divatdiktátor. 37. Kényelmesen él. 39. A szem szivárványhártyája. 40. Ünnepeit művésznő. 44. Ferdén álló. 45. Királyi szék. 48. Vasutunk rövidítése. 50. Sívár, pusztá – németül. 51. Szópótló szó. 53. Ásványi fűszer. 55. Névelő. 56. S. T.

JUHÁSZ GYULA *Apámra gondolok* c. verséből idézünk, amelyben örök emléket állított postás édesapjának.
VÍZSZINTES: 1. MÁSODIK SOR. 7. ELSŐ SOR. 11 Szóadvizes